Judith McNaught

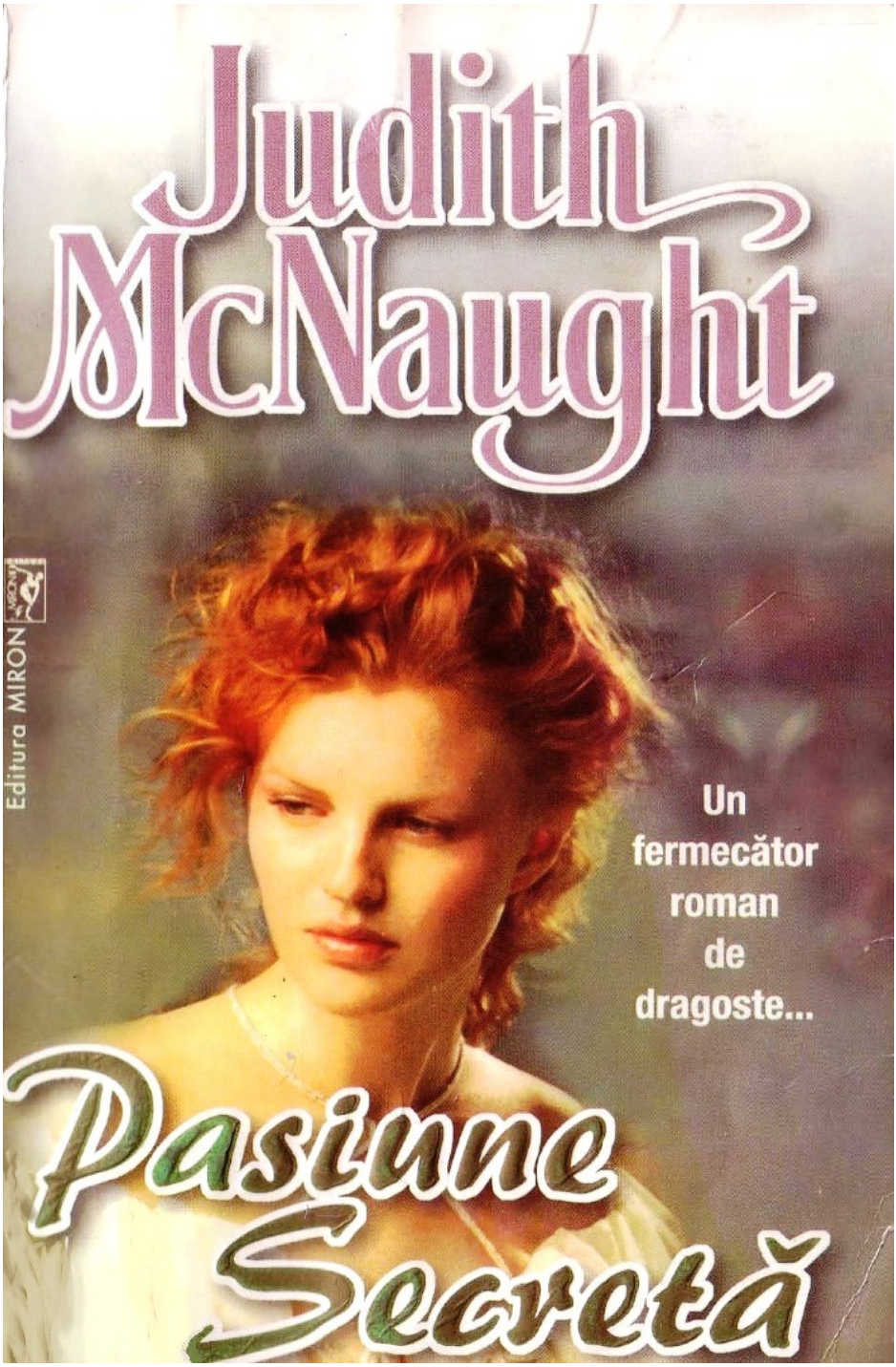

Editura MIRON

Un fermecător roman de dragoste...

Pasiune Secretă

JUDITH McNAUGHT
PASIUNE SECRETĂ

***Miracles by* Judith McNaught**

(in A Holiday of Love) – 1995
Editura
MIRON

CAPITOLUL 1

Zgomotul produs de muzică şi glasuri prinse să scadă în intensitate, atunci când Julianna Skeffington coborî în fugă treptele terasei unui conac bine luminat, în care 600 de membri ai înaltei societăţi participau la un bal mascat.

Înaintea ei, prin grădinile elegante luminate de torţe, mişunau zeci de oaspeţi în costume şi servitori în livrele. Chiar după grădini se întrevedea un labirint uriaş, format dintr-un gard viu, înalt, care oferea ascunzătoarea ideală.

Julianna o porni în direcţia lui, fără a mai sta pe gânduri.

Strângându-şi fustele înfoiate ale rochiei tip *Marie Antoinette* pe lângă corp, se avântă spre mulţime, croindu-şi drum cu greutate printre cavaleri în armură, bufoni, bandiţi şi un întreg sortiment de regi şi de regine, toate personaje shakespeariene şi creaturi domestice şi sălbatice.

Julianna văzu deschizându-se deodată o potecă înaintea ei, aşa că se gândi să profite, însă se văzu nevoită să se dea deoparte, atunci când un „copac” mare cu mere roşii de mătase atârnate de ramurile lui îi apăru deodată în cale. Copacul se înclină politicos înaintea Juliannei, apoi trecu cu demnitate pe lângă ea, cu o ramură prinsă graţios de talia unei doamne îmbrăcate ca o lăptăreasă.

Reuşi să meargă rapid până aproape de mijlocul grădinii, unde un grup de muzicieni, aşezat între două fântâni în stil roman, cânta de zor pentru cuplurile care preferaseră să danseze acolo.

Scuzându-se, încercă, fără succes, să ocolească un bărbat înalt costumat în motan, care şoptea ceva în urechea mică şi roz a unui şoricel drăgălaş.

Când o văzu pe Julianna, motanul se opri din vorbă un moment lung, în care cercetă cu obrăznicie decolteul ei generos, şi-i făcu cu ochiul înainte să-şi reîntoarcă atenţia asupra adorabilului şoricel cu mustăţi absurd de lungi.

Uluită de comportamentul deşănţat al petrecăreților

din acea seară, Julianna aruncă o privire rapidă peste umăr şi văzu că maică-sa tocmai ieşise pe terasa casei.

Se postase în capătul treptelor în formă de evantai, ţinând de braţ un bărbat necunoscut, şi cerceta cu un ochi ca de uliu grădinile. O căuta pe Julianna.

Cu instinctul infailibil al unui copoi de vânătoare, maică-sa se întoarse şi privi chiar în direcţia ei.

Această scenă familiară aproape c-o făcu pe Julianna s-o rupă la fugă, până când dădu peste ultimul obstacol aflat între ea şi labirint, un grup mare de bărbaţi excesiv de veseli, care se postase sub un pâlc de copaci şi râdea isteric în faţa încercărilor nereuşite ale unui bufon de a jongla cu nişte mere.

În loc să treacă prin faţa lor, riscând astfel să fie descoperită de maică-sa, Julianna decise deodată că era mai înţelept să încerce să treacă prin spatele lor.

— Dacă nu vă e cu supărare, domnilor, murmură ea, încercând să se strecoare prin spaţiul îngust dintre spinările lor şi trunchiurile copacilor, aş vrea să-mi permiteţi să trec.

Bărbaţii însă, în loc să se dea prompt la o parte din calea ei, aşa cum le dicta cea mai elementară politeţe, parcă nici n-o auzeau.

Doi dintre ei se răsuciră s-o privească peste umăr, apoi se întoarseră cu faţa spre ea ca s-o cerceteze mai bine.

— Măi să fie, ce-avem noi aici? rosti unul dintre ei, pe un ton care indica limpede că era beat mort, sprijinindu-se nesigur de trunchiul unui copac. Apoi, îşi îndreptă atenţia asupra unui servitor care tocmai îi adusese ceva proaspăt de băut şi, luând paharul, îl întinse spre ea. Ceva răcoritor, doamnă?

În clipa aceea, Julianna era mai preocupată să scape de maică-sa decât să-şi facă griji în privinţa tânărului lord beat, care abia se mai ţinea pe picioare. Era convinsă că toţi ceilalţi tovarăşi ai lui aveau să-l oprească să se comporte încă şi mai scandalos decât o făcuse până atunci.

Acceptă paharul, ca să nu-l stârnească şi mai rău, şi apoi, trecând pe sub braţul lui, îşi continuă demnă drumul

spre labirint.

— Uită de ea, Dickie, îl auzi spunând pe prietenul lui. Jumătate din dansatoarele de la Operă şi cam toate curtezanele celebre sunt aici în seara asta. Poţi să ai cam orice femeie îţi încântă ochii. Tipa asta n-avea chef de distracţie.

Julianna îşi aminti că jumătate din matroanele din lumea bună dezaprobau cu tărie astfel de baluri mascate, mai ales când participau şi tinere debutante, şi, după ceea ce văzuse în seara aceea, înţelegea prea bine de ce.

Cu identităţile ascunse în siguranţă pe după măşti şi costume, membrii înaltei societăţi se comportau exact ca… şi oamenii de cea mai joasă speţă!

CAPITOLUL 2

Ajunsă în interiorul labirintului, Julianna porni pe prima potecă ieşită în cale şi se strecură pe după primul colţ, apoi se lipi cu spatele de gardul de arbuşti verzi.

Cu o mână liberă încercă să-şi netezească straturile de volane care-i împodobeau tivul rochiei şi al decolteului adânc.

Însă acestea continuau să se încăpăţâneze să stea ridicate ca nişte steguleţe ce fremătau în noaptea cam vântoasă.

Cu inima bubuindu-i în piept din cauza emoţiilor, nu a oboselii, rămase perfect nemişcată, dar cu urechile ciulite, separată de restul grădinii doar de un simplu gard viu.

Privi în gol spre paharul pe care-l ţinea în mână şi simţi o undă de furie zadarnică din cauza neputinţei ei de a o împiedica pe maică-sa să se facă de râs şi să-i distrugă ei viaţa.

Încercând să-şi alunge gândurile acelea negre, Julianna ridică paharul la nas şi adulmecă băutura, cutremurându-se uşor din cauza aromei prea puternice.

Mirosea exact ca licoarea pe care o bea taică-său.

Nu ca vinul de *Madeira* pe care-l sorbea de dimineaţă şi până seara, ci ca lichidul acela de culoarea ambrei, pe care-l savura întotdeauna după cină, pasă-mi-te în scopuri medicale, pentru calmarea nervilor, sau cam aşa ceva. În acel moment nervii Juliannei ar fi avut mare nevoie de un calmant.

O clipă mai târziu auzi şi glasul mamei ei venind din cealaltă parte a împrejmuirii de frunze, şi inima aproape că-i sări din piept.

— Julianna, eşti pe aici, dragă? strigă maică-sa. Lordul Makepeace este alături de mine şi abia aşteaptă să se prezinte…

Julianna parcă-l şi vedea pe bietul lord Makepeace, oricine ar fi fost el, târât fără de milă de braţ prin labirint şi prin toate cotloanele grădinii de către mama ei cea hotărâtă.

Incapabilă să îndure stânjeneala cumplită a unei alte prezentări unui alt pretendent nefericit şi şovăitor pe care maică-sa îl înhăţase fără milă, Julianna se lipi şi mai mult de ramurile gardului viu, până când acestea i se prinseră în părul blond, ce fusese coafat cu atenţie de către cameristă.

Deasupra capului, luna binevoitoare se strecură deodată în spatele unui strat gros de nori, cufundând labirintul vegetal în întuneric, în timp ce maică-sa îşi continua monologul fără pic de jenă.

— Julianna este o fată delicios de aventuroasă, rosti veselă lady Skeffington, părând mai degrabă frustrată. Este stilul ei să plece de la bal şi să se piardă prin grădini, să exploreze domeniul.

Julianna traduse automat minciunile mamei ei în: „Julianna este o fată singuratică, ce trebuie trasă cu forţa din faţa scrierilor ei şi a cărţilor. Este stilul ei să se ascundă astfel pe undeva, prin vreun tufiş.”

— A fost teribil de căutată în sezonul ăsta. Nici nu ştiu cum de n-ai întâlnit-o la cine ştie ce petrecere. De fapt, am fost nevoită să insist să-şi mai restrângă invitaţiile pe care le acceptă la nu mai mult de zece pe săptămână, ca să mai aibă şi timp să se odihnească.

Însă adevărul era: „Julianna n-a primit zece invitaţii nici măcar tot sezonul de anul trecut, darămite într-o singură săptămână, dar am nevoie de o scuză, de un motiv pentru care n-ai întâlnit-o. Cu puţin noroc, o să înghiţi toate gogoşile astea.”

Din păcate, lordul Makepeace nu era chiar atât de naiv.

— Zău?! murmură el pe tonul unui om care lupta cu reaua-credinţă şi neîncrederea ţinute în frâu numai din politeţe. Pare o femeie ciudată… adică neobişnuită, dacă nu-i plac astfel de evenimente sociale.

— Dar nu aşa cum am vrut eu să las să se înţeleagă! se grăbi lady Skeffington să spună. Juliannei îi plac la nebunie balurile şi seratele! Însă se gândi: „Julianna ar prefera mai degrabă să-şi scoată o măsea.” Cred sincer că voi doi v-aţi potrivi de minune, adăugă ea.

„Intenţionez să mă scap de ea cât mai repede măritând-o cât mai bine, iar tu, amice, ai toate calităţile unui soţ: eşti bărbat, ai un nume respectat în înalta societate şi o avere importantă.”

— Nu e deloc genul de femeie insistentă şi cu tupeu, aşa cum întâlneşti acum la fiecare pas.

„Ea n-o să facă nimic să se arate într-o postură cât mai avantajoasă.”

— Pe de altă parte, are anumite calităţi peste care niciun bărbat n-ar putea să le treacă cu vederea.

„Ca să fiu sigură de acest lucru, în seara asta am obligat-o să poarte o rochie atât de decoltată, încât ar fi fost mai potrivită pentru o femeie măritată în căutare de aventuri, nu pentru o fată de numai optsprezece ani.”

— Însă nu este deloc grăbită.

„În pofida decolteului scandalos, e preferabil să nu încerci să o atingi, fără ca mai întâi să-i ceri mâna.”

Dorinţa de libertate a lordului Makepeace învinse, în cele din urmă, politeţea adânc înrădăcinată.

— Trebuie să mă înapoiez în sala de bal, lady Skeffington. Cred că… sunt sigur că i-am rezervat următorul dans domnişoarei Topham.

Gândul că victima era gata să scape şi să nimerească în ghearele celei mai curtate debutante a sezonului o făcu pe mama Juliannei să se răzbune spunând cea mai mare minciună de până atunci.

Inventând fără pic de jenă o relaţie inexistentă între fiica ei şi cel mai râvnit burlac din Anglia, rosti plină de ifose:

— Aşa e, mai bine să ne întoarcem în sala de bal. Cred că însuşi Nicholas Duville i-a rezervat următorul vals Juliannei.

Probabil că lady Skeffington o şi pornise pe urmele lordului, pentru că glasurile lor de abia se mai auzeau.

— Domnul Duville i-a acordat o atenţie deosebită Juliannei. De fapt, am de ce să cred că singurul motiv pentru care a venit aici în această seară a fost gândul că astfel va putea să petreacă câteva momente cu ea. Zău, domnul meu, e perfect adevărat, deşi aş prefera ca acest lucru să rămână doar între noi şi...

*

Ceva mai departe în labirint, superba văduvă a baronului Penwarren stătea cu braţele încolăcite în jurul gâtului lui Nicholas Duville şi, zâmbind, tocmai îi zicea:

— Nicki, dragule, să nu-mi spui că această teribilă lady Skeffington a reuşit să te convingă cumva să dansezi cu fata ei. Nu tocmai pe tine! Dacă a izbutit, iar tu chiar o faci, atunci o să ajungi de râsul tuturor saloanelor. Dacă n-ai fi fost plecat în Italia toată vara, ai fi ştiut că a devenit o adevărată întrecere între burlaci în a-i dejuca planurile. Să ştii că nu glumesc, îl preveni Valerie, nemulţumită de calmul lui, femeia asta e gata de orice ca să pună mâna pe un soţ bogat pentru fata ei şi astfel să-şi întărească poziţia în societate. E gata de absolut orice.

— Îi mulţumesc pentru avertisment, scumpo, îi răspunse Nicki cu răceală. Îţi mărturisesc că l-am cunoscut pe soţul lui lady Skeffington cu puţin înainte să plec în Italia. Cu toate astea, n-am dat cu ochii de mamă sau de

fiică, aşa că nici pomeneală să le fi promis să dansez cu vreuna din ele.

Valerie oftă uşurată.

— Nici nu-mi imaginam să fi fost aşa de fraier. Julianna e o fată extrem de drăguţă, dar cu toate astea nu e deloc stilul tău. E foarte tânără, foarte virginală şi am înţeles că are prostul obicei să se ascundă pe după draperii, sau ceva de genul ăsta.

— Pare încântătoare, minţi Nicki chicotind.

— Nu seamănă deloc cu mama ei, asta-i sigur, rosti Valerie, oprindu-se din vorbă când simţi un fior uşor de neplăcere, ca pentru a sublinia mai bine ce avea de gând să spună mai departe. Lady Skeffington îşi doreşte aşa de tare să facă parte din înalta societate, că e în stare de orice. Dacă n-ar fi fost aşa de ambiţioasă, ar fi părut tuturor de-a dreptul patetică.

— Cu riscul de a părea obtuz, răspunse Nicki, care deja îşi pierduse răbdarea, atunci de ce mama naibii le-ai mai invitat la balul tău mascat?

— Pentru că, scumpule, oftă Valerie, trecându-şi delicat degetele peste faţa lui, cu un gest de intimitate împărtăşită, în vara asta micuţa Julianna a făcut cunoştinţă cu noua contesă de Langford şi cu cumnata ei, ducesa de Claymore. La începutul sezonului, contesa şi ducesa au dat limpede de înţeles că doresc ca fetiţa asta să fie bine primită de înalta societate. Asta înainte să plece spre Devon împreună cu soţii lor. Cum nimeni nu vrea să-i ofenseze pe cei din familia Westmoreland şi cum lady Skeffington a reuşit să ne irite pe toţi, am aşteptat până în ultima săptămână a sezonului ca să ne facem datoria şi să le invităm la un bal. Din nefericire, din duzinele de invitaţii primite, lady Skeffington a acceptat-o tocmai pe a mea, probabil pentru că a auzit că o să vii şi tu aici.

Valerie se opri deodată din vorbă, de parcă tocmai i-ar fi venit o idee. Zâmbind tandru, spuse:

— Toată lumea îşi doreşte să afle cum s-a întâmplat ca Julianna şi mama ei cea nesuferită să ajungă să le cunoască pe contesă şi pe ducesă, şi pun pariu că tu ştii

foarte bine, nu-i aşa? Bârfele spun că tu le cunoşteai foarte bine pe ambele doamne înainte ca ele să se fi măritat.

Spre marea uimire a lui Valerie, expresia de pe chipul lui Nicki se schimbă deodată, devenind rece şi distantă, iar cuvintele lui reprezentau un avertisment clar:

— Defineşte ce ai vrut să laşi să se înţeleagă prin „le cunoşteai foarte bine”.

Dându-şi seama că intrase cumva pe un teritoriu interzis, Valerie dădu să se retragă într-un loc sigur.

— Am vrut să spun că se ştie că eşti bun prieten cu ambele doamne.

Nicki îi acceptă oferta de pace şi o lăsă să se retragă cu demnitate, dar fără a lăsa deoparte subiectul:

— Şi soţii lor sunt foarte buni prieteni cu mine, continuă el, deşi era mai degrabă o exagerare.

Deşi era în termeni amicali atât cu Stephen, cât şi cu Clayton Westmoreland, niciunul din ei nu era tocmai încântat de prietenia soţiilor lor cu Nicki, o situaţie despre care cele două tinere doamne îi spuseseră că va continua până când „o să ai şi tu propria ta nevastă, Nicki, aşa cum sunt Clayton şi Stephen cu noi.”

— Cum nu eşti încă promis domnişoarei Skeffington, îi zise Valerie încet, atrăgându-i din nou atenţia asupra ei şi prinzându-l cu o mână de ceafă, înseamnă că nimic nu ne împiedică să ieşim prin partea din spate a labirintului ca să mergem la tine în dormitor.

Din clipa în care-l întâmpinase, Nicki ştiuse că această sugestie avea să vină, iar în clipa aceea se gândea la ofertă cu destulă răceală.

Nu exista nimic care să-l oprească s-o accepte.

Absolut nimic, exceptând poate lipsa de interes pentru ceea ce ştia că avea să urmeze, adică exact o oră şi jumătate de amor neinhibat cu o parteneră experimentată.

Exerciţiul avea să fie precedat de un pahar cu şampanie şi încheiat cu un alt pahar de coniac excelent.

După aceea, el se va preface a fi dezamăgit când ea se va simţi obligată să se întoarcă în propriul pat, ca să nu dea naştere la bârfe. Foarte civilizat, foarte elegant şi

extrem de previzibil.

În ultima vreme, viaţa sa devenise extrem de previzibilă, ca şi toţi cei implicaţi în ea, inclusiv el, ceea ce începuse să-l cam irite.

Indiferent dacă se afla în pat cu o femeie sau la masa de joc cu amicii, automat spunea şi făcea numai ceea ce se cuvenea, în momentele potrivite.

Se asocia numai cu bărbaţi şi femei din propria clasă socială, care erau la fel de previzibili şi de plicticoşi ca şi el.

Începuse deja să se simtă ca o marionetă care juca pe o scenă alături de alte marionete, toate dansând după aceeaşi melodie, scrisă de acelaşi compozitor.

Chiar şi când venea vorba despre legături ilicite ca aceea cu Valerie, exista un ritual care trebuia urmat şi care varia numai în funcţie de doamnă, dacă era sau nu căsătorită şi de rolul pe care-l juca el, acela de seducător sau de sedus.

Cum Valerie era văduvă şi-şi asumase rolul de seducătoare, ştia exact cum avea să reacţioneze dacă-i refuza propunerea.

La început avea să se bosumfle, pe urmă avea să râdă de el, iar la final avea să încerce să-l farmece.

El, fiind cel sedus, va ezita, va deveni evaziv şi în cele din urmă va amâna până când ea va renunţa, dar n-o va refuza niciodată pe faţă.

Dacă ar face-o, ar fi o nepoliteţe de neiertat, un pas greşit în complicatul dans social pe care-l executau cu toţii la perfecţie.

În pofida tuturor acestor lucruri, Nicki ezită puţin înainte să spună ceva, aşteptând ca trupul să-i răspundă favorabil la sugestiile ei, deşi mintea le refuza.

Cum acest lucru nu se întâmplă, clătină din cap şi făcu primul pas al dansului: ezitarea.

— Cred că ar fi mai bine ca mai întâi să dorm, scumpo. Am avut o săptămână extrem de obositoare şi în ultimele două zile n-am dormit deloc.

— Sper că n-ai de gând să mă refuzi, nu-i aşa, dragule? rosti ea, bosumflându-se fermecător.

Nicki trecu imediat la temporizare:

— Şi cum rămâne cu petrecerea?

— Prefer să fiu cu tine. Nu te-am mai văzut de luni de zile şi, în afară de asta, petrecerea poate continua la fel de bine şi fără mine. Am nişte servitori instruiţi la perfecţie.

— Dar invitaţii tăi nu sunt la fel de bine instruiţi, rosti Nicki, încă evaziv, pentru că ea încă nu trecuse la următoarea fază.

— Nici n-or să ştie că am plecat.

— Dormitorul pe care mi l-ai dat e chiar alături de cel al mamei tale.

— N-o să ne audă nici dacă rupem patul, ca data trecută. E surdă ca un lemn.

Nicki tocmai era pe cale să continue cu amânările, dar Valerie îl luă prin surprindere accelerând procedura şi trecând direct la fermecarea lui, înainte ca el să fi avut timp să-şi spună replicile din acea piesă de teatru care devenise viaţa lui.

Ridicându-se pe vârfuri începu să-l sărute. Mâinile ei îi înconjurară gâtul şi buzele desfăcute îi invitau limba.

Nicki o prinse automat de talie şi se supuse invitaţiei, dar era un gest născut din politeţe, nu din dorinţă.

Când o mână de-a ei se furişă spre partea din faţă a pantalonilor, el o eliberă şi păşi înapoi, deodată revoltat şi plictisit de întreaga şaradă.

— Nu în seara asta, rosti el cu fermitate. Ochii ei îl acuzau deja de acea încălcare grosolană a regulilor. Îmblânzindu-şi glasul, o prinse de umeri, o întoarse şi o lovi uşor peste fund, în timp ce-o îndepărta de el.

— Întoarce-te la oaspeţii tăi, scumpo. Deja cu mâna în buzunar după o ţigară de foi, adăugă cu politeţe: O să vin şi eu după puţin timp. Trebuie să fim discreţi.

CAPITOLUL 3

Fără a şti că nu e singură în labirint, Julianna rămase

în aşteptare, dorind să se asigure că maică-sa n-avea de gând să se întoarcă.

După un moment, oftă şi ieşi din ascunzătoarea sa.

Cum labirintul părea locul ideal pentru a se ascunde în următoarele ore, o luă spre stânga şi urmă poteca ce o conducea într-un scuar cu o bancă de piatră în centru.

Îmbufnată, încercă să-şi analizeze situaţia, căutând o cale de scăpare din capcana umilitoare în care se afla.

Din nefericire, ştia că nu exista scăpare de obsesia mamei ei de a o vedea măritată cu cineva „de vază”, mai ales acum, că exista această oportunitate.

Până acum maică-sa nu-şi putuse împlini ţelul din cauză că niciun pretendent de vază nu apăruse la uşa lor în timpul celor câtorva săptămâni de când era Julianna la Londra.

Din nefericire, chiar înainte să plece de la Londra ca să vină aici, maică-sa reuşise să stoarcă o cerere în căsătorie de la sir Francis Bellhaven, un cavaler bătrân şi respingător, cu piele palidă, ochi căprui ieşiţi din orbite, care parcă o dezbrăcaseră din clipa în care se aţintiseră asupra ei, şi cu buze groase şi gălbui care-i aminteau de un peşte.

Gândul de a fi obligată să petreacă o seară întreagă, fără a mai pune la socoteală că poate o viaţă întreagă, alături de sir Francis era de nesuportat. Era obscen. Terifiant.

Deşi ea, oricum, nu avea niciun cuvânt de spus în această chestiune.

Dacă voia să aibă de ales, atunci ascunsul în labirint de alţi posibili pretendenţi era ultimul lucru pe care putea să-l facă.

O ştia foarte bine, dar se simţea incapabilă să se întoarcă la bal.

Nici măcar nu-şi dorea un soţ. Împlinise optsprezece ani şi avea alte planuri pentru sine, dar, din păcate, acestea nu coincideau cu cele ale mamei ei, aşa că nici nu contau.

Frustrant era faptul că maică-sa credea sincer că acţiona pentru binele ei şi că ştia de ce avea nevoie şi de

ce nu.

Luna ieşi dintre nori, iar Julianna putu să admire strălucirea palidă a lichidului din pahar. Tatăl ei îi spusese că puţin brandy nu putea să facă rău nimănui, că uşura fel de fel de boli, îmbunătăţea digestia şi alunga tristeţea.

Julianna ezită, apoi, într-o izbucnire de revoltă şi disperare, decise să testeze teoria lui. Ridică paharul şi, încercând să alunge mirosul respingător de alcool, îşi lăsă capul pe spate şi luă trei înghiţituri mari.

Lăsă paharul în jos şi, cutremurându-se din cauza tăriei, rămase să aştepte o explozie de fericire.

Trecură câteva secunde, apoi câteva minute.

Nimic.

Nu simţea decât că i se înmuiaseră puţin genunchii şi că nu-şi mai putea reţine lacrimile care deja îi împăienjeniseră ochii.

Din respect pentru picioarele care-i tremurau, Julianna se apropie de bancă şi se aşeză.

Era evident că banca fusese ocupată şi mai devreme, pentru că pe marginea ei era un pahar pe jumătate plin, iar dedesubt altele goale.

După o clipă, mai luă o înghiţitură din pahar şi rămase să privească lichidul auriu în timp ce se gândea la situaţia în care ajunsese.

Cât de mult îşi dorea ca bunica ei să mai fi fost în viaţă.

Bunica ar fi pus capăt acelei obsesii a mamei ei de a-i aranja o partidă bună.

Ar fi înţeles aversiunea Juliannei de a fi forţată să se mărite cu cineva.

Dintre toţi oamenii din lume, tocmai bunica ei fusese singura persoană care păruse s-o înţeleagă cel mai bine.

Bunica fusese prietena, profesorul şi mentorul ei.

Pe genunchii ei aflase Julianna ce se întâmpla în lume.

Alături de ea fusese încurajată să gândească singură şi să spună ce credea, oricât de absurd sau de scandalos ar fi părut totul.

În schimb, bunica o tratase întotdeauna ca pe un egal,

împărtăşindu-i propria filosofie despre viaţă, de la scopul pe care-l avusese Dumnezeu atunci când crease omul şi până la miturile despre bărbaţi şi femei.

Bunica Skeffington nu credea că mariajul era răspunsul la visurile unei femei, tot aşa cum nu credea că bărbaţii erau mai nobili sau mai inteligenţi decât femeile.

— Hai să-l luăm de exemplu pe soţul meu, spusese cu un zâmbet acru, într-o după-amiază rece imediat după Crăciun, după ce Julianna împlinise cincisprezece ani. Tu n-ai apucat să-l cunoşti pe bunicul tău, odihnească-se în pace, dar dacă a avut un creier cu care să gândească, eu una n-am observat nimic. Asemenea strămoşilor săi, nu era capabil să adune două cifre în minte sau să scrie o frază cât de cât inteligentă, unde mai pui că avea mai puţin bun-simţ decât un sugar.

— Serios? întrebase Julianna, uluită şi oarecum scandalizată de acea lipsă de respect faţă de bărbatul mort, care fusese soţul bunicii ei.

Bunica încuviinţase calmă.

— Toţi bărbaţii Skeffington au fost aşa, lipsiţi de imaginaţie şi cu o minte înceată.

— Dar nu poţi să spui că şi tata e la fel, rostise Julianna, mai mult din loialitate. E singurul tău copil în viaţă.

— Nu, taică-tău nu e încet la minte, rostise bunica imediat. E mai degrabă leneş la gândire.

Julianna se abţinuse cu greu să nu chicotească auzind o asemenea erezie, dar, înainte să-i poată lua iar apărarea tatălui său, bătrâna continuase:

— Pe de altă parte, femeile Skeffington au dat dovadă de o rară inteligenţă. Dacă te gândeşti mai bine, o să vezi că femeile sunt cele care în general reuşesc să supravieţuiască datorită inteligenţei şi determinării, nu bărbaţii. Ei nu sunt superiori femeilor decât, poate, ca forţă brută.

Când Julianna o privise nu tocmai convinsă, bunica ei adăugase cu un surâs:

— Dacă o să citeşti cartea pe care ţi-am dat-o săptămână trecută, o să descoperi că femeile n-au fost

întotdeauna supuse bărbaţilor… Păi în vremurile străvechi, noi aveam puterea şi respectul. Noi eram zeiţe, prezicătoare şi vindecătoare, iar toate secretele universului se aflau în minţile noastre. Noi aveam în trupuri darul vieţii. Noi ne alegeam partenerii, nu invers. Bărbaţii ne căutau sfatul, ne adorau şi ne invidiau puterile. Le eram superioare din toate punctele de vedere. Noi eram conştiente de aceste lucruri, şi ei la fel.

— Dar dacă eram într-adevăr mai deştepte şi mai bine înzestrate, rostise Julianna, când bunica ei se oprise ca să-i observe reacţia, atunci cum se face că am pierdut toată puterea şi respectul, şi am devenit acum supusele lor?

— Ei ne-au convins că avem nevoie de puterea lor brută pentru protecţia noastră, i-a răspuns ea cu un amestec de resentimente şi uimire. După care ne-au „apărat” de toate privilegiile şi drepturile noastre. Ne-au păcălit.

Julianna descoperise imediat eroarea din logica bunicii şi se încruntase îngândurată.

— Dacă e aşa cum zici tu, a rostit după un moment, atunci cu siguranţă că nu erau atât de dobitoci cum crezi tu. Au dat dovadă de multă isteţime, nu?

O clipă, bunica se încruntase în direcţia ei, apoi începuse să chicotească încântată.

— Un bun punct de vedere, scumpa mea, unul care merită dezbătut. Te sfătuiesc să notezi gândul ăsta pe hârtie ca să-l poţi examina mai târziu. Poate chiar o să scrii o carte despre cum masculii au perpetuat această impresie greşită de-a lungul secolelor ca să supună femeile. Sper numai că nu vei decide să-ţi iroseşti mintea şi talentele asupra vreunui individ ignorant care te doreşte doar pentru chipul ăsta frumos şi caută să te convingă că singura ta menire e să-i faci copii şi să-i porţi de grijă. Tu ai putea deschide o nouă eră, Julianna. Ştiu că poţi.

Bunica ezitase, apoi, de parcă s-ar fi decis, îi spusese:

— Asta ne duce la o altă chestiune despre care am vrut să discutăm. Pare un moment bun ca s-o analizăm.

Bunica Skeffington s-a ridicat, apoi s-a îndreptat spre

căminul aflat tocmai în cealaltă parte a salonului intim.

Încă de pe atunci se mişca cu greutate din cauza vârstei înaintate.

Ţinându-se de marginea poliţei, s-a aplecat să înteţească focul.

— După cum bine ştii, am supravieţuit deja morţii soţului şi a unui fiu. Am trăit mult şi sunt pregătită să-mi sfârşesc zilele pe pământul ăsta oricând mi-o suna ceasul. Deşi n-o să fiu alături de tine pentru totdeauna, sper să compensez cumva acest lucru lăsându-ţi ceva... o moştenire pe care s-o cheltuieşti. Nu e prea mare.

Subiectul legat de moartea bunicii nu mai fusese discutat niciodată înainte şi numai gândul că ar fi putut s-o piardă o făcuse pe Julianna să simtă cum i se strângea inima de spaimă.

— După cum am mai spus, nu e mult, dar dacă eşti foarte chibzuită, îţi va permite să trăieşti modest la Londra pentru câţiva ani ca să experimentezi viaţa şi să-ţi perfecţionezi talentul la scris.

În sufletul ei, Julianna îşi zisese disperată că viaţa fără bunica ei era de neconceput, că nu dorea defel să se mute la Londra şi că visul lor de a deveni ea o scriitoare cunoscută nu era altceva decât o fantezie imposibil de realizat.

Speriată ca nu cumva o izbucnire a emoţiilor ei să n-o supere pe bunică, rămăsese locului, calmă la exterior, frunzărind o carte.

— N-ai nimic de spus cu privire la planurile pe care mi le-am făcut cu tine, copilă? Mă aşteptam să te văd sărind în sus de bucurie. Măcar o mică licărire de entuziasm ar fi potrivită în schimbul economiilor pe care le-am făcut ca să-ţi las această mică moştenire.

O înţepase doar ca s-o stârnească la vorbă, la o discuţie lipsită de sentimentalisme.

Julianna se pricepea de minune la aşa ceva, însă se simţise incapabilă să discute despre moartea bunicii cu umor şi calm impersonal.

Mai mult, se simţise oarecum rănită că bătrâna putea

vorbi despre moartea ei fără pic de regret.

— Trebuie să-ţi spun că nu-mi pari prea recunoscătoare.

Julianna îşi ridicase capul şi, cu ochii strălucitori din cauza lacrimilor de furie, răspunsese:

— Nu sunt deloc recunoscătoare, bunico, şi nici nu vreau să discut despre aşa ceva acum. Suntem în preajma Crăciunului, un moment mai prielnic pentru veselie şi…

— Moartea face parte din viaţă, i-o întorsese bunică-sa. N-are rost să încerci s-o negi sau să te ascunzi de ea.

— Dar tu eşti chiar viaţa mea, izbucnise Julianna. Şi… şi nu-mi place deloc că poţi să-mi vorbeşti despre bani de parcă ar fi o recompensă pentru moartea ta.

— Mă consideri rece şi calculată?

— Da!

Aceea fusese prima lor ceartă serioasă şi Julianna se urâse cu toată fiinţa ei.

Bunică-sa o privise tăcută şi senină înainte s-o întrebe:

— Ştii ce-o să-mi lipsească cel mai mult atunci când voi părăsi lumea asta?

— Nimic, este evident.

— O să-mi lipsească doar un singur lucru.

Cum Julianna nu întrebase ce anume, bătrâna îi oferise o explicaţie:

— Tu o să-mi lipseşti.

Răspunsul fusese în asemenea contradicţie cu glasul calm şi expresia liniştită, încât Julianna o privise cu îndoială.

— O să-mi lipsească mult umorul tău şi micile confidenţe, darul pe care-l ai de a vedea logica ascunsă în spatele ambelor laturi ale unei chestiuni. Dar mai ales o să-mi lipsească lectura a ceea ce scrii în fiecare zi. Ai fost singura lumină din existenţa mea. Ai fost flacăra mea, grija mea permanentă să-ţi fie ţie bine.

Se apropiase de Julianna şi-i ştersese lacrimile de pe obraji.

— Suntem spirite înfrăţite, noi două. Dacă te-ai fi născut mult mai devreme, atunci am fi fost cele mai bune

prietene.

— Dar suntem prietene, şoptise Julianna cu disperare. O să rămânem prietene pentru totdeauna. Şi atunci când n-o să mai fi... încă o să-ţi spun tot ce fac şi o să-ţi scriu... o să-ţi scriu scrisori, ca şi cum te-ai fi mutat în altă parte. În fiecare zi am să-ţi scriu, promit.

— Ce idee năstruşnică, o necăjise bunica. Şi ce-o să faci, o să mi le trimiţi prin poştă? Vei aştepta vreun răspuns de acolo de unde voi fi eu trimisă?

— Sigur că nu, dar tu oricum o să ştii tot ce-am scris.

— Ce te face să crezi una ca asta? o întrebase sincer nedumerită.

— Te-am auzit cum îi spuneai vicarului că e ilogic să presupună că Atotputernicul are de gând să ne lase să dormim până la Ziua Judecăţii. Tu ai spus-o şi ne-ai prevenit de mai multe ori că vom culege ceea ce am semănat, aşa că şi Domnul va insista să observăm ce am cules, dar dintr-un punct de vedere mult mai larg.

— Nu cred că e înţelept, scumpa mea, să pui bază pe teoriile mele teologice mai mult decât pe cele ale bunului vicar. N-aş vrea să-ţi iroseşti timpul scriindu-mi mie după ce n-oi mai fi, în loc să scrii ceva de citit pentru cei vii.

— N-o să-mi irosesc timpul, răspunsese Julianna cu un zâmbet încrezător. Dacă o să-ţi scriu am toată încrederea că vei reuşi cumva să şi citeşti, indiferent unde vei fi atunci.

— Acum îmi atribui şi puteri mistice?

— Nu, o necăjise Julianna, o să le citeşti pentru că o să vrei să-mi corectezi orice greşeală.

— Impertinentă mică, o mustrase bunica cu un zâmbet cald, prinzând-o cu afecţiune de mână.

Anul următor, chiar în Ajunul Crăciunului, bunica murise, ţinând-o pe Julianna pentru ultima oară de mână.

— O să-ţi scriu, bunico, plânsese Julianna la căpătâiul ei. Nu uita să-mi aştepţi scrisorile. Nu uita!

CAPITOLUL 4

În zilele care urmaseră, Julianna îi scrisese bunicii ei duzine întregi de scrisori, dar în timp ce zilele şi lunile se scurgeau una după alta, monotonia goală a vieţii ei nu-i oferea prea multe de comentat.

Micul sat Blintonfield reprezenta hotarul lumii ei, aşa că Julianna şi-a umplut timpul citind şi visând în secret la ziua în care avea să plece la Londra, la optsprezece ani, ca să-şi revendice moştenirea.

Acolo avea să întâlnească oameni interesanţi, avea să viziteze muzee, în timp ce va lucra din greu la opera sa.

Dacă reuşea să-şi vândă ceva din scrieri, intenţiona să-i aducă pe cei doi fraţi mai mici la Londra cât mai des, ca să-i ajute să-şi lărgească orizontul.

După ce încercase de câteva ori să discute despre acele visuri ale ei cu maică-sa, Julianna îşi dăduse seama că era mai înţelept să nu mai continue. Maică-sa se arătase imediat oripilată de toate acele idei noi.

— Nici nu se pune problema, dragă. Tinerele doamne respectabile şi necăsătorite pe deasupra nu locuiesc singure, mai ales la Londra. Reputaţia ta ar fi distrusă, complet distrusă.

Nu se arătase mai entuziasmată de cărţi sau de scrierile ei. Interesul lui lady Skeffington în ceea ce priveşte lecturile era limitat numai la paginile de bârfe din ziare, în care urmărea cu religiozitate ce făceau membrii înaltei societăţi. Considera fascinaţia Juliannei pentru istorie şi filosofie, şi dorinţa ei de a deveni o autoare cunoscută drept la fel de scandaloasă ca şi dorinţa de a locui singură la Londra.

— Domnilor nu le plac femeile prea deştepte draga mea, o prevenise ea de mai multe ori. Eşti prea ocupată de cărţi. Dacă nu te înveţi să-ţi ascunzi preocupările astea nefeminine, şansele de a primi o cerere în căsătorie din partea unui bărbat cu adevărat dezirabil o să fie ruinate.

Până în urmă cu câteva luni, înaintea balului mascat, subiectul unui sezon la Londra pentru Julianna nu fusese discutat nici măcar ca o palidă posibilitate.

Deşi tatăl Juliannei era baronet, strămoşii săi risipiseră cu multă vreme în urmă domeniul şi averea familiei. Singura moştenire rămasă din partea lor era o dispoziţie bună şi placidă, care-i permitea să treacă fără probleme peste micile necazuri ale vieţii, precum şi patima pentru vin şi spirtoase.

N-avea nicio dorinţă să-şi părăsească fotoliul, nici pomeneală să plece din micul sat adormit în care se născuse. Cu toate astea, nu putuse ţine piept hotărârii soţiei sale şi nici ambiţiei pe care o avea cu privire la viitorul micii lor familii.

În cele din urmă, nici Julianna nu fusese capabilă s-o mai strunească.

La trei săptămâni după ce Julianna îşi primise moştenirea, în timp ce scria la toate ziarele întrebând de case cu chirie, maică-sa chemase întreaga familie în salon pentru un consiliu fără precedent.

— Julianna, rostise ea surescitată, eu şi tata avem să-ţi spunem ceva nemaipomenit. Se oprise din vorbă cât să-i zâmbească tatălui Juliannei, care continua să-şi citească ziarul. Nu-i aşa, John?

— Da, porumbiţa mea, murmurase el fără să-şi ridice privirea din ziar.

După ce privise cu reproş spre cei doi fraţi mai mici ai Juliannei, care se certau pe ultimul biscuite, bătu din palme încruntată şi se concentră asupra fiicei ei.

— Este totul aranjat, o informase ea. Tocmai am primit o scrisoare de la proprietarul unei căsuţe din Londra, dintr-un cartier respectabil. A fost de acord să ne-o lase nouă pentru tot restul sezonului şi asta pentru suma ridicolă pe care am oferit-o. Deci tot restul a fost aranjat şi deja am achitat avansul. Am angajat-o şi pe domnişoara Sheridan Bromleight, care va fi camerista şi doamna ta de companie, şi care va avea din când în când grijă şi de băieţi. Este americancă, dar când n-ai bani te mulţumeşti cu ce se poate. Doamne Sfinte, rochiile tale m-au costat o avere, dar nevasta vicarului m-a asigurat că modista pe care am angajat-o este competentă. Deşi, desigur,

modelele ei nu se compară cu modelele purtate de doamnele din înalta societate. Pe de altă parte, îndrăznesc să afirm că puţine dintre ele au fost înzestrate cu o frumuseţe ca a ta, aşa că până la urmă s-a stabilit un oarecare echilibru. În curând o să ai rochii splendide care să-ţi sporească frumuseţea şi toate or să moară de invidie! O să ai bijuterii şi blănuri, trăsuri şi servitori gata să-ţi îndeplinească orice dorinţă...

Julianna se simţise încurcată, pe moment, să audă că existau şi case atât de ieftine la Londra, dar rochii noi şi o cameristă nu fuseseră niciodată trecute în bugetul familiei sau al ei.

— Nu înţeleg. Ce anume s-a întâmplat? întrebase ea, gândindu-se că, poate, le murise vreo ruda şi le rămăsese o moştenire însemnată.

— Ce s-a întâmplat? Am reuşit să pun mica ta moştenire la treabă şi asta într-o manieră care ne va aduce mare folos, sunt sigură.

Julianna deschisese gura, gata să protesteze furioasă, dar pe moment rămăsese fără grai, ceea ce o făcuse pe lady Skeffington să creadă, eronat, că era extrem de entuziasmată.

— Da, e cât se poate de adevărat! Mergem la Londra pentru sezon, unde vom găsi noi o cale să te ajutăm să te amesteci printre oameni potriviţi. Cât vom sta acolo sunt convinsă că vei atrage atenţia unui domn potrivit care-ţi va face o ofertă nemaipomenită. Poate chiar contele de Langford, ale cărui proprietăţi sunt, se zice, unice. Sau chiar Nicholas Duville, care-i unul dintre cei mai bogaţi oameni din Anglia şi Franţa, şi va moşteni şi un titlu scoţian de la o rudă de-a mamei lui. Ştiu din surse sigure că domnii de care ţi-am vorbit, contele de Langeford şi contele de Glenmore, cum se va numi Duville, sunt consideraţi a fi cei mai răzvrătiţi burlaci din întreaga Europă. Îţi dai seama ce invidioşi or să fie toţi, atunci când micuţa Julianna Skeffington îl va prinde în laţ pe unul din aceştia doi?

Julianna simţise cum toate speranţele ei se spulberau.

— Dar nu vreau un soţ! ţipase ea. Vreau să

călătoresc, să învăţ şi să scriu, mamă! Zău că da! Cred că într-o bună zi aş putea să scriu un roman. Bunica îmi zicea mereu că am talent. Nu, nu râde, te rog. Trebuie să iei banii înapoi, trebuie!

— Draga mea fată prostuţă, n-aş face aşa ceva nici dacă mi-ar sta în putere, deşi nu e cazul. Pentru o femeie, căsătoria este singurul viitor posibil. Imediat ce-o să vezi cum trăiesc oamenii din lumea bună, o să uiţi de toate prostiile astea pe care ţi le-a vârât în cap bunica ta. Şi atunci, continuase ea neabătută, când vom fi la Londra, voi încerca să te pun în calea tuturor domnilor disponibili în acest sezon. În fond, nici noi nu suntem negustori obişnuiţi; tatăl tău este baronet. Imediat ce înalta societate va realiza că am venit la Londra pentru sezon, vom fi incluse automat pe listele de invitaţi. Domnii or să te vadă şi or să te admire, şi curând vom avea o puzderie de pretendenţi la uşă, o să vezi.

N-avusese niciun rost să refuze să plece la Londra, aşa că Julianna se supusese voinţei mamei sale.

Ajunse la Londra, maică-sa insistase să treacă zilnic pe la aceleaşi magazine costisitoare în care-şi făceau cumpărăturile toate doamnele din înalta societate şi în fiecare după-amiază străbăteau parcurile frecventate de acestea.

Însă nimic nu a mers după cum a plănuit lady Skeffington.

Contrar tuturor aşteptărilor ei, aristocraţia n-a întâmpinat-o cu braţele deschise nici după ce a descoperit că soţul ei era baronet, tot aşa cum n-a răspuns bine la eforturile ei de a angaja conversaţii pe stradă sau în parc.

În loc să primească vreo invitaţie la baluri sau la cineva acasă, matroanele elegante, cu care a încercat să intre în vorbă, i-au tăiat macaroana fără pic de jenă.

Deşi maică-sa nu părea să observe că era tratată cu o asemenea răceală, Julianna simţise fiecare insultă în parte, simţise cum îi era rănită mândria. Deşi îşi dădea seama că maică-sa era cea care atrăgea dispreţul tuturor, întreaga situaţie o umilea cumplit.

În pofida acestor neajunsuri, Julianna nu considera că acea călătorie la Londra era o pierdere dezastruoasă.

Sheridan Bromleigh, camerista şi doamna de companie angajată pe perioada sezonului, se dovedise a fi o fată isteaţă, înzestrată cu simţul umorului, cu care putea vorbi fără probleme.

Pentru prima dată în cei optsprezece ani de viaţă, Julianna avea o prietenă de vârsta ei, cu care avea multe lucruri în comun.

Contele de Langford, pe care pusese ochii lady Skeffington pentru fiica ei, îi dăduse planurile peste cap anunţând că se căsătorea la sfârşitul sezonului.

Cu o nuntă rapidă care şocă Londra şi o irită peste măsură pe lady Skeffington, frumosul conte se căsători cu nimeni alta decât domnişoara Bromleigh.

Când lady Skeffington a auzit această veste, s-a dus în pat cu inima sfâşiată, unde a zăcut toată ziua.

Seara însă a început să întrezărească uriaşele avantaje pe plan social ca urmare a faptului că o cunoştea atât de bine pe proaspăta contesă.

Cu încredere şi cu o vigoare nouă, şi-a concentrat atunci toate speranţele asupra lui Nicholas Duville.

În mod normal, Julianna nu-şi putea aminti de dezastruoasa întâlnire cu el fără să se cutremure, deşi aşa cum stătea ascunsă în labirint, privind pierdută la paharul din mână, întreaga tărăşenie păru deodată mai degrabă amuzantă decât umilitoare.

E limpede, decise ea deodată, că băutura cu un gust aşa de rău izbutise totuşi s-o mai înveselească.

Şi dacă numai trei înghiţituri mici reuşiseră asemenea performanţă, atunci i se părea logic că încă o porţie din lichidul binefăcător n-avea cum să-i strice. În spiritul experimentării ştiinţifice a teoriei ei, ridică paharul şi mai luă trei sorbituri. După numai câteva momente se simţi cu mult mai bine.

— E mult mai bine aşa, rosti ea spre lună, încercând să-şi camufleze un chicotit atunci când îşi aminti de scurta ei întâlnire cu Nicholas Duville.

Maică-sa îl spionase pe când se plimba prin Hyde Park şi, când se apropiase de aleea pe care erau ele, o împinsese pe Julianna în calea calului şi a trăsurii sale.

Julianna, care-şi pierduse echilibrul, se prinsese în ultima clipă de frâul calului nervos, oprind trăsura, spre stupoarea proprietarului.

Speriată de nervozitatea acelui animal mare, Julianna rămăsese atârnată de hăţurile lui, încercând în van să-l liniştească.

Intenţionând să se scuze şi apoi să-l mustre pe proprietarul trăsurii că nu făcea nimic pentru a potoli calul, Julianna îşi ridicase privirea şi dăduse peste chipul frumos al lui Nicholas Duville.

În pofida expresiei reci a ochilor uşor îngustaţi, Julianna simţise că i se topeau oasele, iar picioarele i se prefăceau în gelatină.

Brunet, cu umeri laţi şi ochi de un albastru metalic, plus buze fin cizelate, i se păruse genul de bărbat care gustase deja din toate plăcerile pe care i le putea oferi viaţa.

Cu chipul acela de înger decăzut şi ochi care văzuseră prea multe, Nicholas Duville i se păruse extrem de atrăgător şi la fel de periculos ca un şarpe cu clopoţei.

În clipa aceea, Julianna simţise imboldul nebunesc de a face ceva care să-l impresioneze cu adevărat.

— Dacă doriţi un cal, domnişoară, îi spusese el pe un ton nerăbdător, v-aş sugera să încercaţi să faceţi rost de unul prin metode convenţionale.

Julianna fusese cruţată de a-i răspunde de reacţia promptă a mamei ei, care, aşa era de disperată să-i atragă atenţia, încât încălcase absolut toate regulile etichetei şi ale bunului-simţ.

— Ce plăcere, ce privilegiu neaşteptat, lordul meu, rostise la repezeală lady Skeffington, fără să ia în seamă dispreţul lui sau privirile curioase ale celor ce se adunaseră în jurul lor. De când doream să v-o prezint pe fiica mea…

— Să înţeleg, o întrerupsese el, că treaba asta are legătură cu faptul că fiica dumitale mi-a sărit în faţa trăsurii

şi mi-a abătut calul din drum? Că mi-a întrerupt…

Julianna decisese atunci că individul era nepoliticos şi arogant.

— Nici pomeneală de aşa ceva, izbucnise ea, realizând deodată că încă mai ţinea hăţurile. După ce se retrăsese demnă din calea calului, rostise înţepată, sperând ca astfel să-şi mai salveze ceva din mândrie: Nu făceam altceva decât să mă antrenez.

Răspunsul ei îl uimise, căci renunţase să mai pornească la drum.

— Vă antrenaţi? repetase el cu interes. Pentru ce anume?

Julianna îşi ridicase bărbia şi sperase să dea răspunsul potrivit:

— Mă antrenez ca să devin tâlhar la drumul mare, evident. Ca să-mi fac mâna, sar în faţa călătorilor inocenţi şi le abat caii din drum.

După ce-i întorsese spatele, îşi prinsese mama de braţ şi o mişcase din loc. Peste umăr mai adăugase cu ironie:

— La revedere, domnule… Deveraux.

Pufnetul mamei ei scos din cauza indignării acoperise sunetul scos de bărbatul din trăsură, sunet care semăna extrem de bine cu un chicotit înfundat.

În aceeaşi seară, lady Skeffington încă n-o iertase pe Julianna.

— Cum de ai putut să fii aşa de impertinentă? urlase la ea, frângându-şi mâinile. Nicholas Duville are atât de multă influenţă, încât dacă spune ceva neplăcut despre tine, atunci niciun bărbat serios nu va vrea să se ştie asociat cu tine. O să fii distrusă! Distrusă, mă auzi?

În pofida nenumăratelor scuze emise de Julianna, maică-sa păruse de neconsolat.

Continuase să se plimbe agitată prin casă, cu batista într-o mână.

— Dacă Nicholas Duville ţi-ar fi acordat atenţia lui pentru câteva clipe în parc, unde te puteau vedea ceilalţi, atunci ai fi avut automat succes. În seara asta am fi primit deja invitaţii la cele mai importante petreceri şi baluri ale

sezonului, iar după aceea ai fi avut o droaie de pretendenţi la uşă. Dar nu, tu a trebuit să fii insolentă cu singurul om care cu un singur cuvânt îmi poate distruge toate planurile şi speranţele. E numai vina bunicii tale. Te-a învăţat să te porţi exact ca ea. Ar trebui să fiu biciuită pentru că te-am lăsat să petreci atâta timp în compania acelei vrăjitoare bătrâne, însă nimeni nu i s-a opus niciodată, mai ales tatăl tău.

Nervoasă, lady Skeffington se oprise apoi chiar în faţa Juliannei. Ţintuind-o cu o privire cruntă, îi spuse:

— Ei bine, eu ştiu mai multe despre lume reală decât a cunoscut vreodată bunica ta şi am de gând să-ţi spun ceva ce ea n-ar fi putut, un adevăr simplu, care-i mai valoros decât toate învăţăturile ei: Niciun bărbat nu se asociază cu o femeie care ştie mai multe decât el. Dacă moara de bârfe a înaltei societăţi prinde de veste cât eşti de pasionată de cărţi, vei fi distrusă. Niciun bărbat cu stare n-o să te mai vrea. O… să… fii… terminată!

CAPITOLUL 5

Un zvon de râsete feminine o readuse pe Julianna înapoi la realitate, lucru care o făcu să se întrebe câte reputaţii feminine erau „total distruse” în seara aceea.

Pe baza informaţiilor culese din desele prelegeri ţinute de maică-sa, se părea că existau nenumărate modalităţi de a fi distrusă, dar existau două soiuri diferite de distrugere. Greşelile făcute doar de femei, cum ar fi fost o inteligenţă ascuţită, cultură, spirit care puteau distruge şansele de a face o căsătorie bună.

Dar orice greşeală ar fi făcut şi în care era implicată şi onoarea unui domn ducea automat la „distrugerea totală”, pentru că elimina orice şansă de a se mai căsători.

Era o prostie, decise Julianna veselă, în timp ce reflecta asupra zecilor de metode de „distrugere totală”.

O femeie putea să-şi distrugă cu totul reputaţia dacă-i

permitea unui domn să rămână singur cu ea într-o cameră, dacă-l lăsa să-şi arate preferinţa pentru persoana ei sau dacă accepta un al treilea dans cu el.

În timp ce Julianna se gândea la toate aceste lucruri, ajunse deodată la concluzia că i-ar fi fost mult mai bine dacă ar fi făcut unul dintre lucrurile care ar fi dus la distrugerea totală. Dacă ar fi avut reputaţia distrusă, cugetă ea mai departe, atunci nu s-ar mai fi chinuit cu gândul că trebuia să se mărite cu sir Francis Bellhaven.

Numai gândul la el îi alungă cu totul veselia şi-i aduse iarăşi lacrimi în ochi. Se întinse după batistă, îşi dădu seama că n-avea aşa ceva la ea, aşa că începu să se smiorcăie. Sorbi iar din pahar, încercând fără succes să revină la buna dispoziţie de dinainte.

*

Câteva minute după ce-şi termină ţigara de foi, Nicki rămase pe loc, acolo unde-l adusese Valerie, întrebându-se dacă merita să se întoarcă la bal sau dacă nu era mult mai indicat să se retragă discret în dormitorul său.

Era obosit şi ştia că dormitorul era dotat cu un pat mare şi confortabil.

Dacă maică-sa nu i-ar fi cerut în mod special să se oprească aici în drumul său spre Londra ca să-i transmită toate cele bune mamei lui Valerie, nici n-ar fi călcat pe acolo.

Însă, după scrisoarea tatălui său, sănătatea mamei era precară, iar Nicki n-avea de gând să facă ceva, oricât de neînsemnat, ca s-o dezamăgească sau s-o întristeze.

Nicki se întoarse şi o porni spre grădină, pregătit să-şi îndeplinească obligaţiile sociale în seara aceea şi cele filiale a doua zi dimineaţa.

CAPITOLUL 6

Julianna era deja convinsă că distrugerea totală a reputaţiei sale avea să-l determine pe sir Francis să-şi retragă cererea în căsătorie, deşi habar n-avea cum urma să supravieţuiască dacă părinţii intenţionau s-o dezmoştenească din această cauză.

Îşi lăsă deodată capul în jos şi, cu ochii închişi, decise să spună o mică rugăciune. Îi ceru bunicii sale s-o ajute să găsească o cale pentru a nu-şi distruge reputaţia.

Ajungând la concluzia că poate era mai înţelept să apeleze la o autoritate încă şi mai înaltă, Julianna începu să discute direct cu Dumnezeu. Îi veni deodată în minte gândul că poate Dumnezeu nu era deloc de acord cu o asemenea cerere şi, ca atare, n-avea să-i îndeplinească dorinţa decât dacă întrezărea logica ascunsă în spatele ei.

Smiorcăindu-se, strânse ochii mai bine şi se apucă să-i explice lui Dumnezeu ce motive avea. Tocmai ajunsese la partea în care era obligată să se mărite cu sir Francis Bellhaven, plângând deja cu suspine, când un glas i se adresă deodată din întuneric, o voce groasă, masculină, în care se simţea simpatia:

— Te pot ajuta cu ceva?

Şocată, Julianna sări brusc în picioare, simţind cum inima dădea să-i iasă cu totul din piept. Privea cu ochii măriţi de uluire silueta întunecată care apăruse deodată din întuneric şi care se apropia încet de ea.

Apariţia aceea se opri la câţiva paşi de ea, cu chipul ascuns în continuare în umbră. Ridică braţul încet, fluturându-i prin faţa ochilor ceva alb.

Cu simţurile amorţite din cauza şocului şi a băuturii, Julianna îşi dădu seama că respectiva „figură” îi întinsese chestia aceea albă ei. Făcu doi paşi nesiguri şi se întinse spre ea. Obiectul cu care rămase în mână nu era altceva decât o batistă foarte fină, de mătase franţuzească.

— Mulţumesc, şopti ea plină de gratitudine, oferindu-i un zâmbet înmuiat în lacrimi în timp ce-şi ştergea nasul.

Nesigură în privinţa a ceea ce putea face mai departe cu batista, i-o întinse cu un gest larg.

— Poţi s-o păstrezi.

Julianna îşi retrase mâna şi puse bine batista în dreptul inimii.

— Mulţumesc.

— Mai pot să te ajut cu ceva înainte să plec?

— Nu pleca! Te rog! Da, aş mai avea nevoie de ceva, dar trebuie să-ţi explic. Julianna deschise deodată gura ca să-şi încheie explicaţiile către Dumnezeu, când brusc o izbiră două lucruri ciudate. În primul rând, fiinţa celestă care-i apăruse ca răspuns la rugăciuni părea să aibă un uşor accent franţuzesc. În al doilea rând, acum, că ochii i se mai obişnuiseră cu întunericul, observă un mic detaliu care i se păru oarecum nelalocul lui, făcând persoana respectivă să apară într-o lumină oarecum sinistră. Cum se rugase să fie distrusă, i se părea nu numai prudent, ci de-a dreptul imperativ să se asigure că nu era vizitată de o alt fel de fiinţă mistică decât cea pe care o ceruse cu atâta ardoare.

Încercând să lupte cu ameţeala indusă de băutură, Julianna îl fixă cu o privire precaută.

— Te rog să nu crezi că-ţi chestionez cumva autenticitatea sau gusturile în materie de modă, începu ea, plină de respect, dar n-ar trebui să porţi mai degrabă alb decât negru?

Ochii lui, vizibili prin mască, se îngustară uşor în faţa unei asemenea sugestii impertinente, făcând-o pe Julianna să se încordeze în aşteptarea unui fulger care s-o ucidă pe loc, însă, atunci când îi răspunse, tonul său era în continuare blând:

— Negrul este ceva obişnuit pentru un bărbat. Dacă aş fi apărut aici în alb, aş fi atras automat atenţia asupra mea. Oamenii ar fi încercat imediat să-mi ghicească identitatea. Mi-ar fi observat mai întâi înălţimea, apoi celelalte trăsături, după care mi-ar fi descoperit negreşit identitatea. În acest caz, mi-aş fi distrus din capul locului orice şansă de a avea libertatea de a face ceea ce fac toţi în astfel de ocazii.

— Da, înţeleg, rosti Julianna politicoasă, dar încă neconvinsă. Bănuiesc că nu este ceva atât de extraordinar pe cât am crezut.

Nicki era de părere că acea întâlnire a lor era ceva mai mult decât „extraordinară”. Când o văzuse prima dată, plângea. În numai câteva momente, chipul ei expresiv arătase şoc, teamă, suspiciune, iar acum nesiguranţă şi o oarecare nelinişte.

În timp ce o aştepta să-şi adune curajul pentru a-i explica ce anume dorea din partea lui, Nicki constată că nu exista nimic extraordinar la ea. Părul ei blond părea aproape argintiu sub razele de lună, iar ochii mari erau de un albastru fantastic. Ei erau aceia care dominau o faţă fin modelată, cu un ten alb ca laptele, sprâncene delicate şi o gură tentată.

Avea o frumuseţe subtilă, uşor de trecut cu privirea. Nu-şi dădea seama încă ce vârstă avea, dar părea destul de tânără, în plus existau câteva lucruri care parcă nu se potriveau. Fata suspină deodată, făcându-l să-şi îndrepte iar atenţia asupra ei.

— Te-ai supăra rău de tot, rosti ea politicoasă, dacă ţi-ai da masca jos şi m-ai lăsa să-ţi văd faţa?

— Ce favoare voiai să-mi ceri? o întrebă el, gândindu-se că poate nu era în toate minţile.

— Nu, nu pot să-ţi spun până când nu-ţi văd faţa. Cum el nu făcu nicio mişcare, Julianna insistă: Este extrem de important.

Nicki ezită, dar curiozitatea îl făcu în cele din urmă să se supună. Îşi scoase masca şi ieşi din umbră ca s-o lase să-i vadă chipul şi aşteptând apoi o reacţie din partea ei.

Nu avu mult de aşteptat.

La început, Julianna îşi lipi o palmă peste gură, în timp ce-l privea cu ochii mari cât farfuriile. Nicki făcu un pas spre ea, gândind că era gata să leşine, dar hohotul ei de râs îl făcu să se oprească. Julianna se prăbuşi pe bancă hohotind, privindu-l o clipă printre degetele mâinilor şi apoi izbucnind iar în hohote nestăpânite de râs.

În cele din urmă, cu un efort suprem, Julianna izbuti să-şi recapete cumpătul. Îşi ridică faţa spre el, privind cu neîncredere singurul chip din întreaga Anglie care-i făcuse inima să bată mai repede. Iar acum, că şocul trecuse,

chipul lui începea să aibă exact acelaşi efect asupra ei. Numai că de data asta era parcă mai altfel. De această dată, buzele fin cizelate zâmbeau ademenitor, iar ochii nu-i mai erau reci, ci numai oarecum miraţi. Una peste alta, părea sincer interesat de persoana ei.

Acest lucru a fost suficient ca să-i dea curajul de care avea nevoie ca să se asigure singură că luase o decizie corectă cu numai câteva minute în urmă. Se rugase să fie distrusă, iar acest lucru avea să fie efectuat de cel mai râvnit burlac din toată Europa, chiar de Nicholas Duville în persoană. Aşa era cu mult mai bine, era ceva ce avea stil. În schimbul sacrificiului pe care-l făcea ca să evite o căsătorie cu sir Francis, urma să aibă parte de o mulţime de amintiri plăcute.

— Nu sunt dementă, deşi poate că aşa las impresia, începu ea, şi vreau într-adevăr să-ţi cer o favoare.

Nicki intui că ar fi fost mult mai bine dacă s-ar fi retras politicos, dar chipul şi reacţiile extraordinare ale fetei îl captivaseră cu totul.

— Şi ce favoare anume ai de gând să-mi ceri?

— E cam dificil de spus, răspunse ea. Nicki ar fi vrut să guste şi el din paharul pe care fata tocmai îl ridicase spre buze pentru a-şi face curaj. De fapt, e chiar foarte dificil, rosti ea mai departe, strâmbând uşor din nas.

— După cum bine vezi, răspunse Nicki, plecându-se galant în faţa ei, sunt cu totul la dispoziţia ta.

— Sper să simţi acelaşi lucru şi după ce o să-ţi spun ce anume doresc de la tine, murmură Julianna.

— Ce anume pot să fac pentru tine?

— Vreau să-mi distrugi reputaţia.

CAPITOLUL 7

Brusc, Nicki realiză că până acum nicio femeie nu reuşise să-l surprindă atât de tare, încât să-l lase cu gura căscată.

— Poftim? îngăimă el într-un târziu.

Până în clipa aceea, Nicki ar fi fost gata să parieze o avere că nimic din ce ar fi putut spune o femeie nu l-ar fi putut surprinde, fără a mai pomeni de faptul că în acel moment se simţea cu totul redus la tăcere.

— Poftim? repetă el.

Julianna observă cum încerca să-şi ascundă şocul şi cu mare greutate izbuti să pună capăt unui alt val de râsete necontrolate. Nu era tocmai sigură dacă îi venea să râdă din cauza expresiei lui sau din cauza alcoolului pe care-l beau mereu bărbaţii ca să se simtă mai optimişti.

— Tocmai ţi-am cerut să-mi distrugi reputaţia.

Încercând să tragă de timp, Nicki îi studie chipul serios în timp ce scotea din buzunar şi ultima ţigară de foi.

— Ce... anume... rosti el fără grabă, vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că ţin neapărat să-mi distrugi reputaţia, repetă Julianna, privindu-l fix. Adică vreau să ajung să devin indezirabilă pentru orice bărbat, lămuri ea situaţia. De necăsătorit. Lăsată undeva pe raft.

Nicki îşi sprijini piciorul de bancă, în apropiere de locul în care stătea ea, şi rămase s-o privească în tăcere, cu ţigara de foi strânsă bine între dinţii albi.

— Nu... nu cred că aş putea să mă exprim mai clar de atât, rosti ea neliniştită.

— Nu, nici eu nu cred că ai putea.

Julianna se apropie de el şi încercă să-i desluşească expresia feţei.

— Ai înţeles la ce anume m-am referit?

— Ar fi fost dificil să nu pricep.

Cum el nu părea tocmai entuziasmat, încercă să-l încânte cu primul lucru care-i veni în minte:

— Sunt gata să te plătesc.

De această dată, Nicki îşi ascunse şocul, dar nu şi zâmbetul.

— De două ori într-o singură noapte, murmură el. Dându-şi seama că ea încă mai aştepta un răspuns, îi privi chipul nerăbdător şi-i spuse: Este o ofertă extrem de

tentantă.

— O să cooperez fără probleme, îi promise ea, privindu-l cu ochii mari.

— Tentaţia devine tot mai puternică.

Nicki o lăsă să-i aştepte decizia, în timp ce el privea în depărtare, analizând situaţia şi pe femeia aceea ciudată care era aşezată pe bancă lângă piciorul lui. Încă nu era sigur ce vârstă avea, dar îşi dăduse seama că nu era doar o simplă debutantă chiar dinainte să-i ceară acea favoare: Indiciile fuseseră vizibile pentru oricine, începând cu faptul că se afla singură pe întuneric, într-o zonă retrasă, cu un bărbat pe care de-abia îl cunoscuse şi nu făcea niciun efort ca să corecteze această situaţie.

Mai mult, rochia pe care o purta era extrem de seducătoare, cu decolteul acela imens şi modul în care se strângea pe talie, scoţând-o în evidenţă.

Nicio matroană respectabilă nu i-ar fi permis fiicei ei inocente să poarte o asemenea rochie. Era o rochie mai potrivită pentru o femeie măritată şi îndrăzneaţă, sau pentru o curtezană. Cum nu avea nici verighetă, era limpede cu ce anume se ocupa. Concluzia lui era întărită şi de faptul că în ultima vreme devenise o modă ca tinerii înstăriţi să vină cu amantele la asemenea baluri mascate, aşa că Nicki putea presupune liniştit că cea din faţa lui se certase probabil cu însoţitorul ei.

După ce plânsese bine, începuse să-şi caute un alt protector şi deşi fusese distrusă înainte, motivul cu care-l abordase strălucea de fantezie şi inteligenţă. Se simţea sincer impresionat. Era extrem de încântătoare, era o femeie unică. Cu înfăţişarea şi inteligenţa ei, cu glasul plăcut, nu trebuia să caute prea mult un nou protector. De fapt, dacă se dovedea la fel de plină de fantezie şi în pat, atunci el era tentat să-şi asume acest rol.

Cuprinsă de îndoială, Julianna îi privea chipul dur ce se profila frumos pe cerul nopţii. Cum ţinea ochii uşor mijiţi, părea să zâmbească tainic, deşi poate că acest lucru era determinat doar de faptul că ţinea ţigara de foi strânsă între dinţi.

Incapabilă să mai îndure aşteptarea aceea, Julianna îl întrebă pe un ton scăzut:

— Te-ai decis sau nu?

El îşi întoarse privirea spre chipul ei şi-i zâmbi încântat.

— N-o să fiu prea ieftin, glumi el.

— N-am prea mulţi bani, îl preveni ea, iar Nicki începu să râdă cu poftă când o văzu scotocind preocupată prin poşetă.

Întinzându-i braţul, îi zise:

— N-ai vrea să mergem într-un loc mai potrivit pentru…

— Distrugerea mea? îl ajută ea, făcându-l să-i simtă uşoara ezitare. Ridicându-se, îşi îndreptă umerii, îşi ridică bărbia şi, ca o regină, rosti: Atunci hai să ne apucăm de treabă.

Nicki o conducea cu siguranţă, ghidat de amintirea unei nopţi de demult, când el şi cu Valerie rătăciseră prin labirint ore în şir pentru că nu găseau o alee. Deodată, lui Nicki îi trecu prin minte că ar fi fost potrivit să facă cunoştinţă, dar ea îi răspunse că ştia foarte bine cine anume era el.

— Iar tu eşti? o îmboldi el atunci când ea nu dădu vreun semn că avea de gând să se prezinte.

În mintea ameţită a Juliannei îşi făcu în fine loc precauţia. Încercând să se gândească la un nume fals, privi în jos spre rochie.

— Marie, rosti ea, după o mică pauză. Poţi să-mi spui Marie.

— Ca în *„Maria Antoaneta”?* râse Nicki, întrebându-se de ce simţise nevoia să mintă.

Drept răspuns, Julianna întinse braţul stâng şi exclamă veselă:

— *N-au decât să mănânce cozonac!* După o secundă, se opri în mijlocul drumului. Auzi, unde mergem noi acum?

— Spre dormitorul meu.

Julianna se gândi la toate căile prin care putea fi distrusă reputaţia unei fete. Trei dansuri cu acelaşi bărbat.

Dacă-i permitea să-şi arate preferinţa pentru ea. Şi dacă rămânea singură cu un bărbat într-o cameră. Cameră. Dormitor. Încuviinţă din cap.

— Foarte bine, bănuiesc că te pricepi mai bine ca mine la treburile astea.

Mă îndoiesc, îşi zise Nicki cu amărăciune.

Continuară să meargă în tăcere, lucru care-i plăcea lui Nicki. Era evident că fata nu simţea nevoia să trăncănească la nesfârşit. Când, în fine, rupse tăcerea, o făcu tocmai la momentul potrivit, deşi subiectul ales avu darul să-l ia din nou prin surprindere. Până să deschidă gura să vorbească, privise cu atenţie în jos:

— Adesea mă întreb ce fel de viaţă duc viermii, tu nu?

— Nu la fel de mult ca înainte, răspunse Nicki, încercând să-şi înghită un hohot de râs. Nu-şi amintea să mai fi râs aşa de mult într-o singură seară.

— Gândeşte-te la ce ţi-am spus şi vezi dacă nu găseşti un răspuns, rosti ea pe un ton grav, de savant. Dacă Domnul i-a creat cu intenţia de a-i lăsa să se târască prin pământ, mă întreb de ce oare nu i-a dăruit şi cu genunchi?

Nicki se opri din mers, scuturat de hohote de râs de nestăpânit.

— Ce-ai spus?

Chipul ei frumos se ridică spre el.

— Am întrebat de ce n-au viermii genunchi.

— Asta mi s-a părut şi mie că aud, răspunse el, după care o prinse de umeri, o strânse la piept şi-i fură un sărut. O eliberă la fel de repede, nesigur dacă expresia ei era una de şoc sau de reproş. Ajungând la concluzia că nu era cazul să discute aşa ceva cu cineva cu care avea de gând să se culce în schimbul banilor, făcu un pas în spate şi o porni mai departe la drum.

În pofida deciziei sale, nu se putu abţine să nu o privească peste umăr de câteva ori, încercând să-i analizeze starea de spirit, liniştindu-se doar atunci când îi zări zâmbetul plăcut.

Nu fu sigur decât în ultimul moment că alesese aleea cea bună, atunci când descoperi ieşirea secretă care ducea

într-o latură a casei. Ştiind dinainte că aveau să fie în văzul tuturor cale de câţiva paşi, Nicki se postă cu grijă în stânga ei, ca s-o ferească de privirile curioşilor.

— De ce mergem aşa de repede? îl întrebă ea.

— Pentru că de aici putem fi văzuţi dinspre grădină, o avertiză el.

Julianna privi pe lângă el ca să se convingă singură.

— N-au decât să mănânce şi ei cozonac! rosti ea veselă, fluturând un braţ. Ridicând glasul, strigă: Hei, voi de colo, aveţi permisiunea mea să mâncaţi cozonac.

Nicki se simţea scuturat de hohote tăcute de râs, însă avu grijă să nu mai spună nimic care ar fi putut să încurajeze o altă izbucnire din partea ei.

CAPITOLUL 8

În dormitorul lui, Julianna se aşeză pe canapeaua îmbrăcată în brocart, simţindu-se ca şi cum s-ar fi aflat în vis, în timp ce-l privea cum îşi scotea haina şi-şi desfăcea cravata albă.

O mie de clopoţei de alarmă se declanşaseră deja în mintea ei, ameţind-o. Sau poate că ameţise din cauza faptului că-şi amintea aşa de bine de sărutul lui. Îşi coborî privirea în podea pentru că i se părea mai potrivit, după care deveni deodată preocupată de ceea ce vedea.

Scăpat de haină şi cravată, Nicki îşi desfăcu şi cămaşa la gât, şi apoi se îndreptă spre măsuţa pe care se afla tava cu băuturi. Luă sticla de coniac şi se întoarse s-o întrebe dacă voia şi ea, însă ceea ce văzu îl făcu s-o pună imediat la loc. Julianna, aşezată pe canapea, era aplecată de la mijloc în jos şi privea cu atenţie spre ceva aflat pe podea.

— Ce faci acolo?

Ea îi răspunse fără să-şi ridice privirea:

— Nu mai am degetele de la picioare.

— Cum aşa? întrebă Nicki iritat, amintindu-şi de ceea ce făcuse şi spusese în grădină şi gândindu-se că poate era beată sau nebună. Glasul îi deveni deodată tăios. Poţi să te ridici?

Julianna înţepeni auzindu-i tonul, dar se supuse. Uluită de schimbarea petrecută cu el, se ridică aşa cum îi ceruse.

Nicki constată că părea total ameţită. Ameţită şi dezorientată. Cu o furie mărită de dezamăgire şi dezgust la adresa propriei sale naivităţi, rosti usturător:

— Eşti în stare să spui ceva care să mă convingă că eşti în toate minţile?

Julianna tresări. Reacţiile îi erau mai încete din cauza băuturii, dar tot putea da un răspuns la fel de usturător ca şi tonul lui, deşi tare mult ar fi vrut să aibă parte de o noapte de care să-şi amintească cu bucurie.

— Cred că da, răspunse ea încet. Vrei să începem prin a discuta despre filosofii greci? Socrate a venit cu câteva observaţii pertinente despre etică. Platon a fost mult mai profund…

Julianna se opri, încercând disperată să-şi limpezească mintea suficient cât să-şi aducă aminte tot ce ştia despre filosofii antici sau moderni.

— Din timpurile moderne… încercă ea din nou, Voltaire e preferatul meu. Îmi place spiritul său. Dar dintre toţi… Julianna tăcu atunci când îl văzu apropiindu-se de ea, apoi continuă grăbită: Dintre toţi filosofii moderni, cel mai bine cunosc o femeie. Numele ei era Sarah.

Nicki se oprise aşa de aproape de ea, încât îl putea simţi în spate. Tremurând toată, Julianna continuă:

— Vrei să-ţi spun care era teoria ei favorită?

— Chiar te rog, şopti el.

— Sarah spunea că femeile au fost considerate mai demult superioare masculilor, dar aceştia, în aroganţa lor, au găsit o cale ca să…

Julianna se încordă toată atunci când el îi puse mâinile pe umeri şi o lipi de trupul său.

— Bărbaţii au găsit o cale prin care să ne convingă,

atât pe noi, cât şi pe ei, că femeile sunt nişte idioate şi că…

Buzele lui calde atinseră un punct sensibil din spatele urechii ei, făcând-o să se cutremure.

— Continuă, o îmboldi el.

Julianna încercă, însă de-abia mai putea să respire. Simţea cum se pierdea cu totul în îmbrăţişarea lui.

Nicki îi simţea inima zbătându-se în piept şi-şi acordă alte câteva momente de aşteptare, înainte să-i cuprindă cu palma sânul apetisant. O sărută uşor pe tâmplă şi apoi pe obraz. Mirosea a aer proaspăt şi a flori, şi i se potrivea perfect în braţe.

Constată deodată că fata respira de parcă tocmai ar fi alergat din greu, iar inima îi bătea ca şi cum…

Era moartă de frică.

Nicki îşi ridică fruntea şi o întoarse cu faţa spre el. O privi neîncrezător. Era roşie la faţă, ochii îi luceau de spaimă şi inima îi bătea nebuneşte.

O privi câteva clipe, încercând să descopere pe chipul ei că ceea ce făceau în acel moment nu reprezenta ceva nou şi terifiant.

Voia să descopere şi cel mai mic indiciu al experienţei.

Numai că nu descoperi nimic altceva în afara inocenţei.

Pentru ea era prima dată.

Nu mai făcuse ceva de genul ăsta înainte.

Cu toate astea, el tot o dorea. Nu, realiză el deodată, o dorea de trei ori mai mult tocmai din această cauză. Era acolo, la dispoziţia lui, după ce-i ceruse acest lucru şi chiar se oferise să-l plătească. Cu toate astea, Nicki ezita. O prinse de bărbie şi o forţă să-l privească în ochi. Pe un ton neutru, o întrebă:

— Eşti absolut sigură că vrei să fii aici… să faci treaba asta?

Julianna îşi înghiţi nodul din gât şi încuviinţă din cap.

— E ceva ce trebuie să fac, aşa că hai să terminăm odată.

— Eşti absolut sigură?

Când ea încuviinţă din nou, Nicki făcu ceea ce-şi dorise să facă de la bun început.

Numai că nu-i dădea pace gândul că nu dezvirgina o fecioară, ci că pângărea de fapt un înger.

Îi prinse buzele într-un sărut violent şi tandru în acelaşi timp, forţând-o astfel să răspundă, făcând-o să geamă şi să se agate de gâtul lui. Nicki se apropie de ea şi dădu să-i cuprindă sânii în palme.

— Nu! Se eliberă cu atâta bruscheţe, încât îl luă cu totul pe nepregătite. Nu pot! Nu pot! Nu asta!

Scutură violent din cap, în timp ce Nicki o privea uluit.

Într-o clipă îi răspunsese la sărut cu pasiune, ca în următoarea s-o ia la fugă, deschizând uşa şi dând…

Chiar peste Valerie şi o altă femeie care bătea câmpii că cineva îi răpise fiica.

Ca într-un coşmar, o văzu pe femeia care-l acostase în parc cum o strângea protector la piept pe fata care fusese a lui cu numai o clipă în urmă.

Din nefericire, femeia cea în vârstă nu mai era toată plină de amabilitate, ci avea o atitudine de ostilitate şi triumf, atunci când îi zise:

— După ce-o bag pe fiică-mea în pat şi-l chem pe soţul meu, o să discutăm despre treaba asta între patru ochi.

CAPITOLUL 9

— Julianna? bubui din apropiere glasul mamei. Julianna avea o durere de cap teribilă.

Cu toate astea, de când se trezise fusese alintată continuu de maică-sa care, din punctul ei de vedere, ar fi trebuit să fie lividă de furie şi gata s-o dezmoştenească pentru ceea ce făcuse cu o noapte în urmă.

Însă nu-i pusese nicio întrebare, nu-i făcuse absolut niciun reproş. Chircită lângă uşa trăsurii, Julianna privi cum se pierdea din vedere conacul în care se petrecuse totul.

— O să-mi fie rău, şopti ea.

— Nu, scumpo, ar fi foarte neplăcut.

Julianna înghiţi în sec de câteva ori.

— Suntem aproape acasă?

— Nu mergem acasă.

— Dar unde mergem?

— Mergem chiar... aici, rosti maică-sa privind cu evidentă plăcere spre ceva.

Julianna făcu un efort ca să vadă unde anume ajunseseră şi dădu cu ochii de o căsuţă plăcută la vedere, în faţa căreia fusese trasă trăsura tatălui ei şi încă o trăsură cu o emblemă încrustată pe uşă. După aceea zări capela. Iar în curtea capelei, făcând eforturi ca să-l ignore pe tatăl ei, se afla chiar Nicholas Duville. Iar expresia de pe chipul lui era de o mie de ori mai rece şi mai dispreţuitoare decât fusese atunci în parc.

— Ce căutăm aici? ţipă Julianna, simţindu-se copleşită de toate acele întâmplări stranii.

— Participăm la nunta ta cu Nicholas Duville.

— La ce? De ce?

— De ce se însoară cu tine? rosti maică-sa pe un ton acru. Pentru că n-are de ales. În fond este un domn. Cunoştea foarte bine regulile şi cu toate astea le-a încălcat. Gazda noastră şi două servitoare te-au văzut atunci când ai ieşit din dormitorul lui. A distrus reputaţia unei fete inocente şi bine crescute. Dacă nu s-ar fi însurat cu tine, tu ai fi fost distrusă, dar nici reputaţia lui n-ar fi rezistat mai bine. Şi-ar fi pierdut cu totul obrazul. Propriul său cod al onoarei îi cere să facă acest gest.

— Dar eu nu vreau! strigă Julianna. O să-l fac să înţeleagă acest lucru.

*

— Dar nu vreau! bombănea Julianna jumătate de oră mai târziu, în timp ce era împinsă fără blândeţe în trăsura soţului ei. Acesta nu scosese o vorbă în afară de cuvintele rostite în faţa pastorului.

— Taci din gură şi urcă! îi zise în acel moment, fără niciun menajament.

— Dar unde mergem? întrebă ea.

— Spre noua ta casă, îi răspunse el cu sarcasm. *Noua ta casă.*

CAPITOLUL 10

Fredonând o melodie, Julianna stătea în faţa măsuţei de toaletă şi-şi aranja părul blond şi lung.

Satisfăcută, se ridică, îşi netezi fusta rochiei de catifea verde şi se pregăti să meargă în salon, unde intenţiona să înceapă un nou manuscris în faţa unui foc vesel.

În cele trei luni de când soţul ei o depusese fără ceremonie în faţa acelei mici case pitoreşti, la numai câteva ceasuri după cununie, nu mai auzise nimic despre Nicholas Duville.

Însă şi aşa, fiecare detaliu al acelei zile groaznice îi fusese întipărit parcă în memorie cu fierul roşu.

Fusese o parodie obscenă a unei nunţi adevărate, ceva perfect potrivit pentru ceea ce începuse în timpul unui bal mascat. Departe de a condamna comportamentul Juliannei, maică-sa considerase, că apelase la o metodă absolut ingenioasă de a-l prinde în plasă pe cel mai râvnit burlac din înalta societate.

În loc să-i ofere sfaturi practice cu privire la latura practică a căsătoriei, maică-sa bombănise toată vremea despre ce blănuri ar fi trebuit să-şi comande.

Tatăl Juliannei, pe de altă parte, pricepuse mult mai bine situaţia şi, ca să suporte ruşinea, se îmbătase zdravăn cu o sticlă de *Madeira.* Ca să completeze acel tablou hidos, mireasa suferea în mod clar de mahmureală după excesul de băutură îngurgitată cu o noapte înainte, iar mirele…

Julianna se cutremura şi acum când îşi amintea de ura din ochii lui. Chiar şi imaginea pastorului care condusese ceremonia îi rămăsese întipărită în memorie.

Îl vedea parcă şi acum cum îl privise uimit şi şocat pe mirele care, în loc să-şi sărute mireasa, o prinsese de braţ şi o scosese afară din capelă.

În trăsură, pe drumul spre casă, Julianna încercase să se scuze şi să-i explice totul, dar el îi zisese că, dacă nu tăcea, intenţiona s-o lase în mijlocul drumului.

În lunile de când fusese lăsată acolo, Julianna aflase care era agonia singurătăţii, cea mai rea dintre toate, căci soţul ei nu murise, ci o respinsese plin de dispreţ. De asemenea, auzise de legătura flagrantă pe care o avea cu o celebră dansatoare de Operă.

Julianna ştia că Nicki voia s-o pedepsească. O umilea public pentru a răspunde la ceea ce credea că făcuse, că-l prinsese în capcana pregătită cu grijă de maică-sa.

Cel mai rău era atunci când se punea în locul lui şi înţelegea foarte bine ce simţea şi de ce.

Până în urmă cu o săptămână, răzbunarea lui fusese teribil de eficace. Julianna plânsese mult şi îi scrisese zeci de scrisori în care încercase să-i explice ce se petrecuse de fapt. Singurul lui răspuns fusese un mesaj scurt, redactat de secretar, în care o prevenea că dacă nu înceta intenţiona s-o dea afară din casă fără niciun ban.

Julianna Duville trebuia deci să-şi petreacă restul zilelor în solitudine, plătind un păcat care fusese împărtăşit de amândoi. Nicholas Duville mai avea alte cinci proprietăţi, mult mai mari şi mai accesibile musafirilor. Din bârfele citite prin ziare sau ce asculta la Sheridan Westmoreland, Nicki dădea petreceri grandioase în acele case pentru prieteni şi-şi amuza amantele în dormitor.

Până în urmă cu o săptămână, zilele abia se târâseră, fără nicio uşurare cu excepţia scrisorilor pe care le redacta către bunica ei. Însă totul se schimbase de acum, şi situaţia avea să se îmbunătăţească tot mai mult.

Cu o săptămână înainte primise o scrisoare din partea unui editor londonez, care dorea să-i cumpere noul roman. În scrisoare, domnul Framingham o comparase cu Jane Austen, lăudându-i îndelung umorul şi ascuţimea observaţiilor la adresa membrilor înaltei societăţi.

Inclusese, de asemenea, şi un cec, spunându-i că era primul dintre multe altele ce aveau să vină, imediat ce primul ei roman urma să fie publicat. Un astfel de cec însemna independenţa ei. Deja visa la o casă în Londra, ceva mic şi plăcut, într-un cartier respectabil... aşa cum plănuiseră ea şi cu bunica. Până la finele anului următor va strânge destui bani ca să evadeze din acea închisoare de mătase.

Nopţile, visele nu-i dădeau pace, căci nu exista noapte în care să nu-l revadă pe Nicki, aşa cum fusese în labirint.

Dar dimineaţa, cu soarele intrând pe ferestre, viitorul îi aparţinea din nou, pe când trecutul rămânea cumva în dormitor. Acum, mai mult ca niciodată, îşi regăsise refugiul în scris.

Ajunsă în salon, peste ea intră Larkin, majordomul, încărcat cu o tavă pe care se afla micul dejun, ciocolată fierbinte şi pâine prăjită unsă bine cu unt.

— Mulţumesc, Larkin, îi zise ea cu un zâmbet, aşezându-se la birou.

*

Era după-amiaza târziu şi ea era cufundată cu totul în manuscrisul ei când Larkin o întrerupse:

— Doamnă?

Julianna ridică pana într-un gest prin care-i cerea să tacă până ce termina ce avea de scris.

— Dar...

Julianna clătină din cap, dându-i clar de înţeles să tacă. De regulă, nu apărea niciun fel de urgenţă acolo. Nu-i soseau musafiri neaşteptaţi, iar problemele casei puteau aştepta. Mulţumită, Julianna puse pana jos şi se întoarse spre credinciosul majordom.

— Regret sincer, Larkin, îi explică ea, dar dacă nu scriu imediat ceea ce gândesc, adeseori uit. Ce anume doreai să-mi spui?

— Lordul tocmai a sosit, doamna mea. Doreşte să vă

vadă imediat în biroul său. Julianna deja sărise în picioare, înainte ca Larkin să adauge: Şi şi-a adus şi valetul.

Neobişnuită cu obiceiurile de călătorie ale oamenilor bogaţi, Julianna îl privi confuză.

— Asta înseamnă, rosti Larkin, că o să mai stea pe aici.

*

Stând în dreptul ferestrei biroului său, Nicki privea nerăbdător pe fereastră, în timp ce-o aştepta pe nemernica aceea cu care fusese obligat să se însoare.

Noaptea balului nu-i mai era proaspătă în memorie, nu la fel ca ziua nunţii. Aceasta începuse cu micul dejun adus de Valerie personal, timp în care-i spusese că fusese un fraier că se lăsase prins într-o asemenea plasă.

Înainte s-o dea afară din cameră, reuşise să-i stârnească iar toate suspiciunile cu privire la inocenţa Juliannei, însă el continuase să refuze să recunoască rolul jucat de ea.

Se agăţase de iluzia că fusese numai un simplu accident. Nu se gândise decât la cât de adorabilă era şi cât de bine i se potrivise în braţe. Dacă n-ar fi fost aşa de furios pe greţoasa lui soacră, ar fi chicotit încântat văzând-o mahmură.

Micuţa lui mireasă, deşi sfârşită din cauza durerilor de cap, comentase necontenit cu maică-sa despre blănuri şi mătăsuri, bucuroasă că făcuse rost de un soţ bogat.

Doar auzise totul cât aşteptase afară. Nicki era convins că Julianna avea de gând să mai încerce ceva din vechile ei şmecherii cât avea să stea acolo.

Nu era doar isteaţă, ci inteligentă foc şi-şi dădea probabil seama că nu-l mai putea convinge în privinţa inocenţei ei. Ţinând cont de acest lucru, se aştepta mai degrabă la o confesiune prin care să-i spună că fusese obligată de mama ei să procedeze astfel.

Se întoarse deodată atunci când auzi uşa deschizându-se, aşteptându-se s-o vadă abătută, însă se

înşela.

— Am înţeles că vrei să-mi vorbeşti, rosti ea cu demnitate.

El îi făcu semn cu mâna spre scaunul din faţa mesei sale de lucru.

Speranţa ce umpluse sufletul Juliannei cu câteva clipe în urmă se stinsese deja de cum îl văzuse. Încă n-o iertase.

— Voi trece direct la subiect, îi zise el deodată. Doctorii ne-au spus că inima mamei e slăbită rău şi că e pe moarte. Chipul şi glasul său erau neutre. Probabil că n-o să mai prindă şi următorul Crăciun.

— Îmi pare foarte rău să aud aşa ceva, rosti Julianna.

În loc să-i răspundă, el continua s-o privească cu dispreţ. Incapabilă să reziste impusului de a-i demonstra că mai era în stare de compasiune, Julianna îi zise:

— Am fost mai aproape de bunica mea decât de oricine altcineva de pe lumea asta, iar când a murit, am fost dezolată. Încă îi mai spun toate mărunţişurile şi mă gândesc la ea. Ba chiar îi scriu, deşi ştiu că treaba asta pare destul de ciudată…

Nicki o întrerupse cu bruscheţe:

— Tata m-a informat că e foarte neliniştită din cauza aşa-zisei noastre căsnicii. Din cauza acestor lucruri a fost dorinţa tatălui meu şi decizia mea ca ultimul ei Crăciun să fie unul fericit. Iar tu mă vei ajuta, Julianna.

Julianna încuviinţă tăcută.

Condusă de dorinţa disperată de a-i face pe plac, adăugă încet:

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă.

În loc să fie mulţumit de afirmaţiile ei, Nicki se revoltă pe dată:

— Nu trebuie să te osteneşti. O să-ţi vină foarte uşor. Poţi să-ţi spui că te afli la un alt bal mascat. Când părinţii mei vor veni mâine, vei deveni deodată soţia mea cea devotată. Sarcina mea este cu mult mai dificilă. Trebuie să mă prefac că mă bucur că mă aflu sub acelaşi acoperiş cu tine.

Nicki se ridică.

— Eu şi valetul meu vom rămâne aici până când vor pleca părinţii mei, peste o săptămână. Dacă nu suntem în prezenţa lor, te-aş ruga să nu-mi stai în cale.

După ce sfârşi de vorbit, ieşi cu paşi mari din încăpere, de parcă n-ar fi suportat să mai stea o clipă în prezenţa ei.

CAPITOLUL 11

Cu obişnuinţa experienţei, Nicki îşi înnodă cravata, încercând să se întărească singur la gândul că urma să coboare.

Se aşteptase să-i displacă intens vremea petrecută alături de Julianna, însă nu crezuse că avea să sufere de chinurile iadului.

Din fericire, chinul era de acum pe sfârşite, nu mai trebuia să suporte decât deschiderea cadourilor de Crăciun. A doua zi părinţii lui plecau, iar el avea să-i urmeze la niciun ceas.

Cel puţin avea satisfacţia să ştie că-şi făcuse mama fericită. Ochii i se luminau de fiecare dată când se uita la el şi la Julianna, ceea ce-l făcuse să fie mai tandru cu trădătoarea lui soţie.

Din fericire, Julianna cooperase fără probleme, îl privise cu tandreţe, îi zâmbise mereu, râsese la toate glumele lui. Întotdeauna îl ţinuse de braţ atunci când mergeau la cină, se îmbrăcase mereu ca să îi fie pe plac şi stătuse în capul mesei, întreţinându-i părinţii cu isteţimea şi umorul ei.

Dacă n-ar fi ştiut ce prefăcută era şi dacă n-ar fi dispreţuit-o aşa de mult, ar fi fost incredibil de mândru de ea. De altfel, de multe ori uitase cine era de fapt şi chiar dorise să se aplece şi s-o sărute, pentru că aşa i se păruse firesc.

Şi toate acestea din cauză că dorea s-o vadă pe maică-sa fericită. Bătrâna adusese cu ea chiar şi poze cu el

de când era mic şi vorbise necontenit de nepoţei, deşi era clar că avea să tragă propriile ei concluzii. Era limpede că o plăcea foarte mult pe Julianna şi-i spusese acest lucru foarte limpede. De altfel ştia că mai avea doar puţin timp pe care să-l petreacă alături de nora ei şi păruse dornică să profite de orice moment.

Cu o seară în urmă, în timp ce maică-sa tocmai povestea ce năzdrăvănii făcuse el în copilărie, Julianna, aşezată cu un şold pe braţul fotoliului său, îi căzuse în braţe din cauza râsului. Se ridicase destul de repede, dar trupul lui trădător îi dăduse limpede de înţeles cât de mult o dorea.

Se urâse din această cauză. Deşi, desigur, dacă ar fi fost capabil să-şi ţină mâinile acasă n-ar fi ajuns în acea situaţie. Când termină de înnodat cravata, Nicki se întoarse spre valetul care deja îi ţinea haina. Cum o îmbrăcă, încercă să se îmbărbăteze cu gândul că aceea era ultima noapte de chin.

În clipa aceea îşi dădu seama că nu aveau să mai existe şi alte Crăciunuri petrecute în familie, nu pentru el, ceea ce-l îndurera profund.

Cel puţin reuşise să-şi facă mama fericită. De acum credea sincer că era fericit în căsnicie, că dormea cu soţia lui şi se străduia să-i facă nişte nepoţei.

Iar a doua zi la acea oră avea să fie deja în drum spre casa sa din Devon.

*

— Nicki o să plece de aici imediat după ce vom pleca şi noi, rosti mama lui Nicki spre tatăl acestuia în timp ce se îmbrăcau pentru cină.

Drept răspuns, bătrânul o sărută pe frunte şi-i prinse la gât un colier cu diamante.

— Nu poţi să faci mai mult de atât, scumpo. Nu te mai chinui singură, nu-ţi face bine la inimă.

— Nu-mi face bine la inimă nici să ştiu că după ce ani de zile s-a asociat cu tot felul de curtezane, Nicki a reuşit să

se însoare cu o femeie care e perfectă pentru el şi pentru mine, şi nu vrea să împartă patul cu ea.

— Te rog, o necăji bătrânul, să nu-mi spui că te-ai dus să-i întrebi pe servitori.

— N-a trebuit să-i întreb, răspunse ea. Am şi eu ochi. Dacă s-ar fi culcat cu Julianna, atunci biata fată nu l-ar mai fi privit cu atâta durere. Biata de ea e îndrăgostită până peste cap de el.

— Nu-l poţi face pe Nicholas să simtă ceva pentru ea.

— Ba simte foarte bine. Când uită că o urăşte, e teribil de fermecat de ea. E frumoasă şi plină de umor, adăugă bătrâna, şi pun pariu că i-a descoperit toate calităţile încă din noaptea balului mascat.

— Poate, răspunse bătrânul.

— Ştii bine că am dreptate. Ştiu foarte bine ce prostii a făcut Nicholas la viaţa lui, dar a avut grijă să se ferească de astfel de scandaluri. N-ar fi chemat-o în dormitorul lui, mai ales când era oaspete la cineva, dacă n-ar fi fost cu totul subjugat de ea.

Neavând cum s-o contrazică, bătrânul zâmbi blajin.

— Poate că totul se va rezolva până la urmă, rosti el.

— M-am gândit s-o încurajez cumva pe biata fată, dar dacă ar afla că ştiu în ce situaţie se află, atunci ar muri de ruşine. Ar fi nevoie de un miracol ca ei să se împace.

CAPITOLUL 12

Singură în dormitorul ei, Julianna se aşezase în faţa măsuţei de toaletă, ţinând în braţe cutia cu scrisori. Nicki intenţiona să plece chiar a doua zi, iar majordomul îi confirmase acest lucru.

Niki şi părinţii lui fuseseră foarte generoşi cu ea, deşi cadourile din partea soţului ei fuseseră din cale afară de impersonale.

Le dăruise părinţilor săi cadouri ca şi cum ar fi venit

din partea Juliannei, dar nu era acelaşi lucru.

Iar când Nicki îşi desfăcuse propriile cadouri, nu găsise acolo nimic din partea ei, şi atunci le explicase părinţilor că soţia sa intenţiona să-i ofere cadoul ceva mai târziu, în intimitate.

Adevărul era că Julianna nu le oferise cadouri nici unuia dintre ei pentru că nu avusese ce... în afara conţinutului acelei cutii. Asta era ce intenţiona să-i dea lui Nicki. Tot timpul petrecut cu el se străduise să-l facă s-o observe, avusese grijă cum se coafase şi cum se îmbrăcase, ba chiar flirtase cu el.

Realitatea era că se îndrăgostise de propriul ei soţ. Aflase multe lucruri despre el, aflase că-i plăceau copiii şi că avea mare grijă de nepoatele lui. Îşi dorea copii, însă, din cauza neînţelegerii dintre ei, n-avea să aibă niciunul. Din cauza ei. Ea provocase tot acel coşmar şi, dacă putea repara cumva situaţia, era dispusă s-o facă imediat. Scandalul unui divorţ avea să-i marcheze toată familia, nu numai pe ea. În afară de asta, divorţurile nu se acordau uşor, aşa că erau căsătoriţi pe viaţă.

O viaţă goală, lipsită de copii, dacă nu făcea urgent ceva. Încă nu-i arătase scrisorile, dovada pe care i-o putea oferi că nu plănuise întâlnirea lor şi nu încercase să-l atragă în capcană.

Nenorocirea era că, dacă-l lăsa să vadă acea dovadă, rămânea cu totul vulnerabilă în faţa lui.

Era încă devreme; îl auzea pe Nicki cum se plimba în odaia de alături.

Rugându-se fierbinte ca stratagema să poată să-i izbutească, Julianna se apropie de uşa despărţitoare şi ciocăni.

Nicki se ridică şi deschise uşa, constată cu ce era îmbrăcată şi aproape că i-o trânti în nas.

Îmbrăcată cu un halat de catifea de culoarea cireşelor, cu părul lung şi blond lăsat să-i cadă în valuri pe umeri, Julianna Duville era irezistibilă.

— Ce vrei? ţipă el.

— Am... am să-ţi dau ceva, răspunse ea. Poftim.

Nicki o privea furios.

— Ce-i asta?

— Ia-o, te rog. Ia-o şi gata.

— De ce naiba?

— Pentru că e… un cadou, un cadou de Crăciun.

El rămase năuc.

— Nu vreau nimic de la tine, Julianna.

— Dar îţi doreşti copii, rosti ea.

— N-am nevoie de tine ca să fac copii.

Julianna se albi la faţă.

— Dar n-ar fi legitimi.

— Îi pot legitima mai târziu. Acum ieşi afară din camera mea!

— Să te ia naiba! strigă Julianna înecându-se apoi din cauza lacrimilor, aruncând cutia pe măsuţa din faţa canapelei. Nu te-am atras în nicio capcană. Când ţi-am cerut să-mi distrugi reputaţia credeam că eşti altcineva.

— Zău? rosti el. Şi cine anume credeai că sunt?

— Dumnezeu! izbucni ea. Am crezut că erai Dumnezeu! Dovada e în cutia aia, în scrisorile pentru bunica. Mama mi le-a trimis aici.

Deodată se întoarse şi ieşi din cameră. Nicki îşi turnă ceva de băut, după care ridică din nou cartea pe care o citea când bătuse ea la uşă. O redeschise, dar privirea i se opri asupra cutiei cu scrisori. Din curiozitate să afle ce altă strategie plănuise de această dată soţia sa, decise să citească una dintre ele.

Prima din teanc era din primăvara ce tocmai trecuse, aşa că decise să înceapă cu ea, deşi pe atunci nici măcar nu auzise de Julianna.

„Dragă bunico,

Azi am întâlnit pe cineva în parc şi am izbutit să mă fac de râsul lumii. Mereu se bârfeşte pe seama domnilor din Londra, mai ales pe seama înfăţişării lor, care întotdeauna te dezamăgeşte în cele din urmă. Însă azi l-am văzut pe Nicholas Duville… Doamne cât de frumos e, bunico! Dar şi dur şi foarte rece, cel puţin la suprafaţă, însă cred că a râs

de ceea ce i-am spus când ne-am despărţit. Dacă nu m-am înşelat, atunci nu e deloc un om rece şi dur, poate numai precaut...”

Două ore mai târziu, când un buştean căzu din cămin şi Nicki se duse să-l ridice, se simţea deja năuc şi dezgustat de sine. Se apucă să recitească aceleaşi rânduri care-i răniseră inima.

„Ştiu că eşti ruşinată pentru mine, bunico, n-am vrut decât să dansez de trei ori cu el, ca sir Francis să-şi retragă cererea în căsătorie... ştiu că n-ar fi trebuit să-l las să mă sărute, dar dacă te-ar fi sărutat pe tine, atunci ai fi înţeles. Sau dacă i-ai vedea ochii, ori i-ai auzi râsul. Doamne, cum tânjesc să-i văd iar zâmbetul şi să-i aud râsul. Îmi doresc ca nu ştiu ce să pun lucrurile la punct. Tare mult tânjesc să fac în aşa fel, încât să fie totul bine. Şi plâng pentru că...”

*

Cu şoldul sprijinit de pervazul ferestrei, Julianna privea în gol pe geam, simţind cum i se strângea inima pentru că el nu mai apărea.

Deodată zări în geam ceva ce-o făcu să geamă uşor, un bărbat în cămaşă, care se apropia de ea.

El se opri la doi paşi în spatele ei, în timp ce Julianna se chinuia să-i desluşească expresia oglindită în fereastră.

— Julianna, rosti el cu emoţie în glas.

Julianna oftă, întoarse încet capul şi-l văzu zâmbind.

— Când tu credeai că sunt Dumnezeu sau diavolul, n-ai fi vrut să afli ce anume gândeam eu despre tine?

Julianna înghiţi cu greu nodul din gât şi încuviinţă din cap.

— Te-am considerat un înger.

Incapabilă să se mişte, Julianna aştepta un semn din partea lui.

— Şi eu tânjesc ca şi tine, Julianna, îi zise el.

Julianna se ridică şi se apropie de el, cuibărindu-se

lângă pieptul lui lat. Buzele lui le căutară pe ale ei şi începură apoi să le sărute şi să le alinte cu tandreţe. Lipiţi unul de celălalt, nu se mai saturau să se atingă.

— Tânjesc după tine, îi şopti el cu tandreţe. Tânjesc…

Julianna se lipi şi mai tare de el şi-şi ridică buzele spre a fi sărutate, cuprinzându-i fericită gâtul cu braţele.

Nicki îi acceptă invitaţia şi, înainte să-i facă pe voie, îi mai şopti încă o dată:

— Doamne cum mai tânjesc după tine!

EPILOG

Pereţii marelui salon al casei londoneze ce-i aparţinea lui Nicki Duville erau plini de tablouri celebre, iar mobila rânduită pe lângă ei ar fi făcut cinste şi unui palat.

În clipa aceea, casa era ocupată de proprietar şi de patru dintre cei mai apropiaţi prieteni şi prietene, Whitney şi Clayton Westmoreland şi Stephen şi Sheridan Westmoreland. De asemenea, erau prezenţi şi părinţii proprietarului, Eugenia şi Henri Duville.

Cel de-al optulea oaspete era marea ducesă Claymore, care, pe lângă faptul că era o bună prietenă a părinţilor lui Nicki, era şi mama lui Clayton şi Stephen.

Cu acea ocazie specială, oaspeţii se aşezaseră în două grupuri distincte.

Unul din grupuri era format din părinţi, iar celălalt era compus din Nicki şi cei patru prieteni ai săi, care erau, de asemenea, părinţi, dar, desigur, mai tineri.

Cel de-al şaptelea ocupant al camerei, Nicholas Duville, nu era aşezat lângă niciun grup, pentru că nu era încă părinte. Aştepta să devină dintr-un moment în altul.

Cei doi prieteni de parte bărbătească; care îndураseră şi trecuseră cu bine prin aşteptarea ce-ţi tocea nervii, se distrau de minune pe seama suferinţei lui.

Se bucurau de ceea ce vedeau, pentru că Nicki era binecunoscut pentru stăpânirea de sine.

În clipa aceea însă, nu mai dădea dovadă de aşa ceva.

Era în faţa ferestrei şi-şi freca de zor ceafa. Rămăsese proţăpit acolo pentru că maică-sa îl certase că făcuse deja potecă pe covor de atâta plimbat încoace şi încolo.

Pentru că fusese aşa de bolnavă cu inima cu numai un an înainte, Nicki se potolise imediat, deşi în clipa aceea bătrâna părea destul de sănătoasă.

Prietenii îl priveau în clipa aceea cu simpatie şi umor, pentru că Nicki era de acum la fel de uman ca şi ei.

— Din câte îmi amintesc, se apucă să mintă Stephen, Clay a avut o întâlnire de afaceri atunci când a născut Whitney, iar după aceea am fost la White pentru o partidă de whist.

Clayton îi făcu cu ochiul fratelui său şi preluă pasa verbală:

— Auzi, Nicki, ce-ar fi să mergem chiar acum acolo? Ne putem întoarce diseară târziu sau mâine dimineaţă devreme.

— Nu fi absurd, veni imediat răspunsul.

— Eu în locul tău nici n-aş sta pe gânduri, îl sfătui Stephen. Dacă le spun celor de la club cum te-ai comportat azi, or să te dea afară. O să ţi se retragă dreptul de a mai veni pe acolo. Păcat, tu aduceai puţină eleganţă acelui loc. Să-mi folosesc influenţa ca să te lase să mai vii pe acolo din când în când?

— Stephen?

— Da, Nicki?

— Du-te naibii!

— Ce-ai zice atunci de-o partidă de şah? interveni Clayton. O să te ajute să-ţi treacă timpul mai repede.

Niciun răspuns.

— Putem să jucăm pe mize mari de tot. Rembrandt-ul de colo contra celui mai recent desen făcut de fiu-meu?

Whitney şi Sheridan, după ce nu izbutiseră să-şi domolească soţii, se apropiară de viitorul tată.

— Nicki, îi zise Whitney, uneori durează.

— Nu aşa de mult, izbucni el. Whitticomb zicea că se

termină totul cu două ceasuri în urmă. Deja a…

— Ştiu, interveni Sheridan. Dacă te consolează cu ceva, Stephen a fost aşa de necăjit când s-a născut fiul nostru acum trei luni, că l-a făcut pe bietul doctor „incompetent bătrân” pentru că n-a putut să mă ajute să nasc mai repede.

Clayton îşi privi fratele, plin de încântare.

— Bietul doctor, rosti el. Mă mir de tine, Stephen. E un medic excelent, însă naşterea n-ai cum s-o prezici la fix. Bietul de el a stat cu Sheridan mai bine de douăsprezece ceasuri.

— Zău? izbucni Stephen. Şi bănuiesc că i-ai mulţumit din suflet că nu a grăbit lucrurile şi că te-a lăsat să te agiţi la parter, sperând ca un nebun că încă mai ai o soţie.

— Da, i-am spus ceva de genul ăsta, aşa e, recunoscu Clayton spăşit.

— Îţi spun eu sigur că aşa e, se auzi glasul doctorului care-şi făcu apariţia în odaie, zâmbind. Iar cu câteva ore înainte să-mi spui chestia asta, m-ai ameninţat că mă dai afară cu un şut în regiunea posterioară şi că-ţi moşeşti nevasta singur.

Zâmbi încântat spre Nicki care-i cerceta chipul, evident îngrijorat.

— Sus sunt nişte oameni tare obosiţi care au avut parte de câteva momente dificile, dar care şi-ar dori foarte mult să te vadă… Se opri din vorbă şi izbucni în râs, atunci când proaspătul tătic ieşi din cameră în fugă, după care-şi întoarse atenţia spre bunicii care de-abia aşteptau să afle dacă aveau un nepoţel sau o nepoată.

*

Undeva sus, foarte sus, deasupra lumii, Sarah Skeffington zâmbi fericită, mulţumită de felul în care se folosise de cele trei miracole ce erau acordate tuturor celor ce ajungeau acolo.

Desigur, existau limite şi nişte parametri ce trebuiau respectaţi, limite stabilite chiar de Creatorul Miracolelor,

însă acesta se arătase de acord cu toate cele trei, inclusiv cu ultimul, refacerea sănătăţii doamnei Duville ca să-şi poată vedea nepotul.

Fără a fi conştientă de ceea ce se petrecea deasupra ei, Julianna stătea proptită de perne, scriindu-i încă o scrisoare bunicii.

„Draga mea bunică,

Acum cinci zile s-a născut fiul nostru, căruia i-am dat numele de John. Nicki e atât de mândru de el, ca să nu mai spun cât este de fermecat de sora lui geamănă.

O s-o botezăm Sarah, după tine.

Eşti mereu în gândurile şi-n inima mea...”

SFÂRŞIT